

Nhất Dạ Mê Tình

Contents

Nhất Dạ Mê Tình	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 1	2
3. Chương 3: Chương 2	7
4. Chương 4: Chương 3	11
5. Chương 5: Chương 4	15
6. Chương 6: Chương 5	20
7. Chương 7: Chương 6	25
8. Chương 8: Chương 7	30
9. Chương 9: Chương 8	35
10. Chương 10: Chương 9	39

Nhất Dạ Mê Tình

Giới thiệu

Từ lúc ngũ vương bắt đầu cai trị, đã có những phe đối lập nhau về cách phát triển nhưng lúc nào cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-da-me-tinh>

1. Chương 1: Mở Đầu

Bắc Hạ vương triều, mùa thu, năm thứ hai mươi mốt, ngoại thích Hoàng Phủ Đức soạn chính. Giết quân vương, đốt hoàng thành, tự lập làm hoàng đế, quốc hiệu Thừa Thiên. Kể từ đó, thiên hạ đại loạn, quần hùng phân tranh. Sau ba năm tranh đấu, hình thành cục diện ngũ quốc đối lập.

Thừa Thiên vương, Vũ Lăng vương, Tấn Vô vương, Tây Xương vương, Tề vương, ngũ vương phân tranh, mỗi người các cứ một phương. Đất Vũ Lăng được thế thịnh vượng đông đúc, còn binh lực Thừa Thiên mỗi người đều là nhân tài kiệt xuất. Lương vương thế lực ngang nhau, cách giang đối vọng, ai cũng đều có dã

tâm thống nhất thiên hạ. Thừa Thiên mùa xuân năm thứ mười một, Vũ Lăng vương Mộ Hiêu tử trận trên sau trường, trưởng tử Mộ Tuyệt kế thừa vương vị. Thừa Thiên nhân cơ hội đó tấn công, đánh bại Mộ Tuyệt. Vũ Lăng vương hàng, thiên hạ thống nhất. Hoàng Phủ Đức phong hào tứ vương, bảo lưu vương vị.

2. Chương 2: Chương 1

Mùa hạ, Thừa Thiên năm thứ mười sáu, Hoàng Phủ Đức bệnh tình trầm trọng, không thể cứu chữa. Trong triều, người người cảm thấy bất an, kết bè kéo phái. Tây Xương vương thu nạp hiền sĩ, chiêu binh mãi mã ở khắp mọi nơi, đã tâm mưu phản đã quá rõ ràng. Sau năm năm thiên hạ thái bình, Trung Nguyên lần thứ hai dậy sóng, nổi trận phong ba.

Sáng sớm ngày đông, hàn khí rét buốt cơ thể.

Một bầu không khí trầm thấp như sương mù dày đặc đang bao trùm phủ tế tướng.

Trong đại sảnh, năm người ngồi đối diện, ánh mắt nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào.

“Ta thật sự không biết mình là ai, mất trí nhớ rồi.” Một vị nữ tử xinh đẹp tiên phong mở miệng, phá vỡ không khí trầm mặc này.

Nữ tử dịu dàng đang ngồi bên cạnh lặng lẽ liếc nàng một cái, “Thanh Nhã muội đừng làm tử sợ.”

Thanh Nhã bất đắc dĩ thở dài, “Muội thật sự mất trí nhớ rồi.”

Tể tướng đang ngồi nghiêm chỉnh ở cao đường trầm thấp mở miệng, “Ngã xuống một cái rồi mất trí nhớ sao?” Khí thể ngài không giận mà uy, khiến người ta sợ hãi cực độ.

“Vị lão gia này, con thực sự cái gì cũng không biết. Hiện tại, trong đầu con trống rỗng, cái gì cũng nghĩ không ra.” Thanh Nhã bắt chéo hai chân, nhấm nhấm cắn hạt dưa.

Tể tướng phu nhân vừa sủng nịch vừa trách cứ trừng mắt nhìn nàng, “Thanh Nhã, tiểu thư khuê các nên ra dáng của tiểu thư khuê các.”

Thanh Nhã không hề quan tâm nhún nhún vai, “Nương à, tiểu thư khuê các cũng là người, cũng cần cắn hạt dưa, người làm như không thấy là được rồi.”

“Muội muội, muội thật sự mất trí nhớ sao?” Nam nhân đang ngồi cạnh bên Thanh Nhã nghi hoặc hỏi.

“Vô nghĩa, đương nhiên là mất trí rồi.” Thanh Nhã trong lòng âm thầm bổ thêm một câu: Nếu nói ta từ hiện đại mượn xác hoàn hồn đến đây, các người tin sao?

Lục thừa tướng thái độ nghiêm cẩn, quản lý gia đình cực kì nghiêm khắc. Thấy bộ dạng Thanh Nhã bướng bỉnh bất tuân, giận dữ giậm chân một cái, “Thanh Nhã, bình thường ta dạy con thế nào?”

Lục phu nhân thấy thế, vội vàng nắm lấy cánh tay Lục thừa tướng, lại vừa nháy mắt với Thanh Nhã, “Lão gia, Thanh Nhã mệt mỏi rồi, để con nó nghỉ ngơi trước đi. Phương Phỉ, đưa muội muội về phòng nghỉ ngơi.”

“Phương Phỉ, Thanh Nhã, chạy đi.” Lục gia trưởng tử Lục Định Viễn thừa cơ kéo hai muội muội chạy đi “lánh nạn”.

“Phương Phỉ, con trở lại cho ta.” Lục thừa tướng tuổi cao giọng càng cao, âm thanh gào thét tức giận gần như muốn làm thủng lỗ tai Thanh Nhã.

Nàng quay lại le lưỡi, “Cha à, con thấy ngài tốt nhất nên nghỉ ngơi trước đi, con cùng tỷ tỷ tự biết chăm sóc bản thân mình.” Thanh Nhã vẻ mặt ngông nghênh, kiêu ngạo bỏ đi, để lại Lục thừa tướng đang tức đến vênh râu trừng mắt cùng Lục phu nhân đang âm thầm cười mãi không thôi.

Ba người chạy khỏi tể tướng phủ, thở hồng hộc đứng trước cửa.

Sau khi trở lại bình thường, Lục Định Viễn tay đặt lên vai Thanh Nhã, “Thanh Nhã, muội không phải mất trí thật chứ?” Bất quá chỉ là sơ ý ngã từ trên lầu xuống, như vậy cũng mất trí sao?

Thanh Nhã gật đầu, “So với trên châu còn thật hơn.” Cừu gia trả thù, Lục Thanh Nhã bị quăng từ trên sân thượng xuống, khi tỉnh lại đã thấy mình đang ở cổ đại rồi. Vừa mở mắt ra, chỉ thấy một đồng nha hoàn, đại phu, tuyên bố nàng ngã từ thang lầu xuống. Cuối cùng không thể nói mình là người hiện đại, đúng không? Mất trí nhớ, cái cơ trăm lần chẳng sai. Thế nên, mới có một màn trong đại sảnh vừa rồi.

“Được rồi, ta không ép muội nữa. Ta còn có việc, để Phương Phi đưa muội đi đâu đó một chút.” Lục Định Viễn nói xong, móc ra một chồng ngân phiếu đưa cho Thanh Nhã, “Muốn mua gì thì mua, ngàn vạn lần cũng đừng vội vã trở về.”

Lục Thanh Nhã vui mừng hơn hở nhìn đồng nha hoàn, suýt chút nữa ngã ngang trên mặt đất hôn mê, “Đa tạ đại ca.” Thực sự là người tốt a. Lục Thanh Nhã nàng ở hiện đại không cha không mẹ, ngoại trừ em gái nuôi cùng nàng nương tựa vào nhau ra, nàng không còn người thân nào khác. Không ngờ rằng, hôm nay cư nhiên có người cho nàng tiền tiêu vặt, cảm giác quả thật là con mẹ nó tốt.

Lục Chấn Viễn bỏ đi, Thanh Nhã lập tức giữ chặt tay Phương Phi, bị mấy chỗ náo nhiệt làm cho kích động, “Phương Phi, chỗ nào quây vui nhất?” Đi tới cổ đại, không chơi đùa thỏa thích đương nhiên không được rồi.

Phương Phi bất đắc dĩ cười, “Muội muội, muội lại bướng bỉnh nữa rồi.”

“Tỷ tỷ à, tỷ không làm thực nữ không được sao? Muội sẽ tự ti đó.” Lục Phương Phi chính là một đại mỹ nhân, cũng là thực nữ không hơn không kém.

Lục Phương Phi lấy khăn tay che miệng cười, “Tỷ từ nhỏ đã là như thế rồi.”

Nữ nhân bị chế độ phong kiến đàn áp mấy thập niên, bị tẩy não là chuyện tuyệt đối có thể, Thanh Nhã triệt để buông tha ý tưởng khai sáng cho nàng, “Tỷ tỷ, muội cái gì cũng không nhớ được, tỷ kể lại vài chuyện trong nhà cho muội đi, kể cả chuyện triều đại này nữa, được không?” Ngoại trừ biết cha nàng là thừa tướng, còn lại, nàng chẳng biết gì cả.

Theo nàng quan sát, y phục những người qua đường đang mặc vừa cùng loại với thời Tùy Đường, lại vừa giống như Tần Hán. Chỗ này rốt cuộc là chỗ quỷ quái nào, là triều đại quỷ quái gì? Lục Thanh Nhã nàng ngay cả bằng tốt nghiệp tiểu học cũng không có, là điển hình mù chữ, căn bản không đoán được đây là đâu.

“Bây giờ là Thừa Thiên vương triều, năm thứ mười sáu, do Hoàng Phủ Đức cầm quyền, cha cùng Hoàng Phủ Đức là hảo bằng hữu, từng cùng ngài nam chinh bắc chiến. Sau chấn động lật đổ tiền triều, bình định tứ hải, cha càng cực khổ lập được đại công. Năm năm trước, thiên hạ thống nhất, cha được phong hào tể tướng...” Nói đến cục diện hiện nay, Lục Phương Phi cứ thao thao bất tuyệt, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn.

Nàng tuy là nữ tử khuê các, nhưng vì quan hệ với phụ thân, đối với cục diện thiên hạ hiện nay cũng có chút kiến thức, Thanh Nhã vừa nghe cũng đâm ra sững sốt.

Nói cho dễ nghe, cha nàng chính là đại công thần khai quốc, nhưng nói trắng ra, chỉ là quân bán nước.

Hoàng đế hiện nay họ Hoàng Phủ tên một chữ Đức, nói cho dễ nghe thì là hoàng đế, còn khó nghe hơn thì chính là phản tặc. Hoàng Phủ này cùng với Vương Mãng (1) trong lịch sử đúng là cùng đẳng cấp, bất quá Hoàng Phủ Đức đích thực hiền đức, tài trí mưu lược hơn người, không ngờ lại ngu ngốc lên làm hoàng đế, bình định thiên hạ phân tranh.

Về phần gia đình nàng, cũng giống những gia đình bình thường khác. Nếu có khác, chính là nhà bọn họ sinh quá nhiều con. Trưởng tử Lục Định Viễn, trưởng nữ Lục Phương Phi, thứ nữ Lục Thanh Nhã, ba nữ nhân, đương nhiên đúng là sinh nhiều rồi.

Trải qua tổng kết, muốn miêu tả triều đại này chỉ có thể dùng một chữ: loạn.

Thiên hạ vừa mới bình định xong, tân quân lại bệnh tình nguy kịch, bốn vị phiên vương đang nhìn chăm chăm như hổ đói, điển hình chính là thiên hạ đại loạn. Không ngờ, có thể biến thành thế cục ngũ thế đối lập, quần hùng phân tranh.

Loạn thế... đáng sợ thật...

Bất tri bất giác, hai người dừng lại trước cửa một tửu lâu.

Phương Phỉ vội vàng kéo tay Thanh Nhã, “Vào trong ngồi đi, tỷ vẫn nhớ muối thích nhất là món rau ở Đắc Ý lâu này.”

“Thân là thiên kim thừa tướng cũng có thể tùy tiện xuất môn sao?” Thanh Thanh phi thường hoài nghi.

Lục Phương Phỉ trong dáng tươi cười bỗng nhuốm vài phần cô đơn, “Tỷ không thường đi, nhưng muối cứ hay lén lút chạy đến.”

Lục Thanh Nhã nhìn ra tâm ý của Phương Phỉ, lôi kéo nàng vào trong, “Yên tâm, sau này muối thường mang tỷ đến.” Cũng không hỏi xem Lục Thanh Nhã đến đây để làm gì, muốn nàng trái lại ở nhà đánh đàn thoa hoa? Chính là hai chữ: nằm mơ.

Bước vào Đắc Ý lâu, tiểu nhị lập tức chạy đến đón, ân cần bắt chuyện.

Đắc Ý lâu chính là tửu lâu lớn nhất kinh thành, tuy rằng không phải đang là giờ ăn, nhưng khách nhân ra vào tấp nập, náo nhiệt phi thường.

Thanh Nhã cùng Phương Phỉ đến một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, tiểu nhị lập tức dọn lên rất nhiều món ngon.

Lục Thanh Nhã sớm đã có thói quen ăn sáng, bụng đã đói đến mức kêu lên vang trời. Thấy món ngon trước mắt, tay lập tức hoạt động.

Vừa bóc một cái, đã bị Phương Phỉ dùng đũa đành vào tay, “Thả ra.”

“A.” Thanh Nhã không cam lòng thả tay ra, cầm đũa lên.

Thanh Nhã có một đôi mắt trong veo như nước, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi anh đào tinh xảo. Mái tóc bông bênh như mây được búi lại, chứng tỏ xuất thân bất phàm của mình. Một dải lụa lục sắc uống quanh thân hình đẹp đẽ, vạt áo tung tăng, xuất trần thoát tục.

Phương Phỉ cũng đồng dạng là một mỹ nữ, trang phục giống như Thanh Nhã. Bất quá, nàng đang mặc một thân hồng sắc y phục.

Hai vị thiên kim tiểu thư cao quý, ngồi dùng cơm trong đại sảnh sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Trong đó, còn có một người ăn như quỷ đói đầu thai, càng thu hút ánh mắt người khác.

Đương nhiên, cúi đầu dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, quỷ đói đầu thai kia chắc chắn không phải Phương Phỉ rồi.

Lục Thanh Nhã nổi tiếng là da mặt dày, hoàn toàn không biết hai chữ “xấu hổ” viết như thế nào. Còn Phương Phỉ là một tiểu thư khuê các, đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, cuối cùng cũng nhận không được.

“Thanh Nhã, đi.” Nàng nhẹ nhàng kéo y phục của Thanh Nhã bỏ đi.

Thanh Nhã biết Phương Phỉ vừa nhát gan lại vừa xấu hổ, cũng không làm khó dễ nàng. Buông bát đĩa xuống, Thanh Nhã cất cao giọng, “Hóa đơn, không phải, tính tiền.”

“Tổng cộng mười sáu lượng tám.” Tiểu nhị cười tươi như hoa.

“Được.” Thanh Nhã đưa tay định lấy tiền ra, đúng lúc đó, biểu tình của nàng đột nhiên đông cứng.

Lục Thanh Nhã ho khan một tiếng, chậm rãi thu tay lại, “Tiểu nhị, ta còn chưa ăn no, ngươi có thể... gởi cho ta một phần bánh màn thầu được không?”

“Có ngay.” Dựa vào dáng ăn bất nhã của nàng, tuyệt đối không ai hoài nghi lời nàng vừa nói.

Tiểu nhị vừa mới bỏ đi, Thanh Nhã lập tức kéo tay Phương Phỉ, “Chạy a.”

“Tại sao?” Phương Phỉ thật sự không rõ nguyên nhân.

“Tiền của muối đã mất hết rồi.” Ngụ ý của nàng chính là nói nàng dự định ăn cơm bá vương.

Phương Phỉ chần chờ một chút, lắc đầu, “Ta không dám.” Đường đường là thiên kim tử tướng, sao lại có thể ăn cơm bá vương?

Thanh Nhã hoàn toàn không chịu nghe lí do Phương Phi thoái thác, vội vả túm lấy nàng, “Nhanh lên chút đi, nhân lúc người ta không để ý, chạy.” Hai người lăm la lăm lét, thẳng lối tới cửa lớn chuẩn bị đào tẩu.

“Hai vị tiểu thư, cửa không phải bên này sao?” Đột nhiên từ bên ngoài bay tới một âm thanh, khiến Thanh Nhã cùng Phương Phi đồng thời biến thành hóa thạch.

Hóa thạch đứng một giây đồng hồ, Thanh Nhã khôi phục lại bình thường. Nàng chậm rãi đứng thẳng người, trường mặt ra cười nói, “Đa tạ.”

Đứng trước mặt nàng là một nam tử, đại khái chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thanh tú tuấn mỹ. Một thân hắc sắc trường bào, vô cùng lãnh khốc.

Người này một thân nam trang, hành động nam tính, nhưng Lục Thanh Nhã nàng từng gặp qua vô số hạng người, đương nhiên có thể nhìn ra kẻ kia chính là một nữ tử.

“Cô nương, cô không trả công cho ta sao?” Nàng xòe tay ra.

“Ta không có tiền.” Thanh Nhã mặt dày mày dạn nói.

“Đại ca, đừng làm khó dễ người ta nữa.” Tức thời, một thỏi bạc được đặt vào tay nàng.

Nữ tử cải nam trang kia khép ngón tay lại, siết chặt, bất mãn nói, “Người dám ở Đắc Ý lâu của ta ăn cơm bá vương còn chưa xuất thế.”

“Quên đi.”

Lục Thanh Nhã tuyệt đối từng thấy qua rất nhiều người, nhưng khi vừa nhìn thấy hắn, nàng vẫn như cũ ngây dại.

Mỹ a, mỹ... góp mặt trên thế gian hơn nửa đời người, đi hơn nửa vòng Trái Đất, cũng chưa từng thấy qua nam nhân nào xinh đẹp tuyệt luân như vậy. Nam nhân có thể đẹp thế này, không phải yêu ma cũng là dị loại.

Phương Phi bây giờ đã kinh ngạc đến ngây người, nói không thành tiếng, “Trường... Thái...”

Sau khi hồi phục tinh thần, nàng vô thức sờ sờ cằm, “Ta làm kẻ tiên phong đi đầu, Phương Phi, đi.” Nàng kiêu ngạo bất tuân, hoàn toàn không để tâm tới vị hắc y cô nương đó.

Đáy mắt nữ tử kia bỗng xẹt lên một tia hứng thú, vươn tay cản đường Thanh Nhã, “Dừng chân.”

“Làm gì?” Thanh Nhã không còn nhịn được nữa đẩy tay nàng ra.

“Lục cô nương, vị này là ai?” Ánh mắt nữ tử kia rơi lên người Phương Phi.

Phương Phi vòng hai tay lại bên hông, cung kính đáp, “Tiểu muội Thanh Nhã, nếu như có chỗ nào đắc tội, Phương Phi thay muội muội tạ tội với trưởng công... với công tử.”

Nữ tử mỉm cười, “À, nguyên lai là thiên kim của thừa tướng đại nhân. Cá tính của cô, ta rất thích.”

Thanh Nhã chớp chớp mắt, “Trưởng công chúa? Thái tử?”

“Thông minh.” Hắc y nữ tử – cũng chính là trưởng công chúa vỗ vỗ tay.

“Phương Phi thân là thiên kim tể tướng, chỉ có người trong hoàng tộc mới có thể khiến tỷ ấy cung kính như vậy.” Thanh Nhã cười, “Huống chi, tỷ ấy vừa gợi ý cho ta.” Lục Thanh Nhã mười hai tuổi xuất đạo, danh chấn giang hồ, tâm cơ tài trí đương nhiên không giống người thường.

“Lục nhị tiểu thư quả nhiên thông minh.” Thái tử Hoàng Phủ Thành tự tiểu phi tiểu.

“Trưởng công chúa cùng thái tử điện hạ một mình xuất cung, Thanh Nhã không dám giữ lâu, hai vị thỉnh.”

Hoàng Phủ Tiệp giơ tay cản đường nàng, “Lục tiểu thư, chẳng hay Hoàng Phủ Tiệp có vinh hạnh mời cô nương uống một ly trà.”

“Trưởng công chúa đã mở lời, Thanh Nhã sao có thể từ chối?” Thanh Nhã cười khanh khách, tiểu ý vẫn chưa đạt tới đáy mắt.

Hoàng Phủ Tiệp không quên để ý thấy vẻ lạnh lùng nơi đáy mắt của nàng, cong đôi môi đỏ mọng, khoe môi dẫn ra một nụ cười tinh minh, “Nếu ta nhớ không nhầm, muội muội mới mười sáu tuổi đúng không? Gọi một tiếng tỷ tỷ được chứ?”

“Công chúa kim chi ngọc diệp, thiên kim quý thể, Lục Thanh Nhã không dám trèo cao.” Hoàng Phủ Tiệp ánh mắt quá thâm trầm, trong ý cười ẩn giấu rất nhiều thứ. Nữ nhân này, không phải kẻ tầm thường.

“Lục cô nương thỉnh.” Hoàng Phủ Tiệp nắm lấy tay nàng, kéo nàng lên lầu, Hoàng Phủ Thành cùng Lục Phương Phi cũng đi theo phía sau.

“Đa tạ công chúa.” Bị Hoàng Phủ Tiệp nắm tay, Lục Thanh Nhã lập tức cảm giác được một cỗ khí thế.

Cổ tay nàng vừa chuyển, giống như có một con rắn linh hoạt từ lòng bàn tay Hoàng Phủ Tiệp xuất ra, Hoàng Phủ Tiệp vô cùng kinh ngạc, “Không ngờ muội muội cũng có võ công.”

“Muội cũng không biết công chúa cũng là cao thủ bậc này.” Lục Thanh Nhã bề ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười.

“Ta cùng muội muội vừa gặp đã thân.”

“Được sự ưu ái của công chúa, Thanh Nhã vô cùng xấu hổ.”

“Ta đối với muội muội vô cùng thương thức, khi nào rảnh rồi, tiến cung trò chuyện với ta.”

“Thanh Nhã muôn phần vinh hạnh.” Thanh Nhã không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói, “Công chúa, Thanh Nhã bất ngờ bị nhiễm phong hàn, thân thể không được khỏe, Thanh Nhã xin phép được cáo từ trước.” Hoàng Phủ Tiệp liên tục lời kéo nàng làm quen, rốt cuộc là có mục đích gì?

Hoàng Phủ Tiệp lùi lại một bên, “Thỉnh, khi nào rảnh rồi, tiến cung cùng ta thưởng trà.”

Lục Thanh Nhã kéo tay Lục Phương Phi, ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi Đắc Ý lâu, Phương Phi dường như lưu luyến, không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Thấy Thanh Nhã cùng Phương Phi đi xa, trưởng công chúa Hoàng Phủ Tiệp cười chế nhạo, “Đệ xem, Phương Phi cô nương rất lưu luyến.”

“Đệ thấy nhị tiểu thư không tệ.” Hoàng Phủ Thành có chút dăm chiêu.

“Tại sao?” Hoàng Phủ Tiệp có chút hứng thú nhìn hắn.

Hoàng Phủ Thành ánh mắt rơi vào chỗ hai người vừa tiêu thất, “Phương Phi tất nhiên là mỹ, đáng tiếc, không có trí tuệ.” Nàng thích hợp làm thái tử phi, làm quốc gia chi mẫu, cũng là thê tử Hoàng Phủ Thành hẳn mong muốn.

Hoàng Phủ Tiệp ý vị sâu xa nói, “Anh hùng sở kiến lược đồng (2), Lục nhị cô nương đủ cuồng, đủ ngạo, đủ thông tuệ, nữ tử như vậy...”

—

.

.

(1) Vương Mãng: (chữ Hán: 王莽; bính âm: Wáng Mǎng) (45 TCN – 6 tháng 10 năm 23) là vị Hoàng đế duy nhất của nhà Tân (新) trong lịch sử Trung Quốc. Từ vai trò ngoại thích trong triều đình nhà Hán, Vương Mãng đã từng bước lên nắm những chức vụ cao nhất, thao túng việc triều chính và cuối cùng cướp ngôi nhà Hán. Tuy nhiên chỉ sau 16 năm, triều đại nhà Tân mà ông sáng lập đã sụp đổ cùng cái chết của ông. | Đọc tiếp >>

.

.

(2) Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau.)

3. Chương 3: Chương 2

Dùng mấy lời hoa ngôn xảo ngữ, kiến thức uyên thâm, Lục Thanh Nhã thành công đạt được sự tín nhiệm của mọi người ở Lục gia, bắt đầu cuộc sống của một Lục tiểu thư.

Uống rượu đánh nhau, mua sắm du hồ, cuộc sống ngày thường quá mức yên ổn đến phi thường dễ chịu.

Có một hôm, sau giờ Ngọ (1), trưởng công chúa Hoàng Phủ Tiệp đột nhiên phái người đến, thỉnh Thanh Nhã tiến cung thưởng trà. Mọi người ở Lục gia vô cùng vui vẻ, lập tức tô son điểm phấn giúp Thanh Nhã, thay cung trang, đóng gói đưa vào cỗ kiệu chịu nạn.

Là người hiện đại, có cơ hội tham quan hoàng cung, đương nhiên cầu còn chẳng được.

Ngồi nghiêm chỉnh trong cỗ kiệu lớn tám người khiêng, Thanh Nhã lần đầu tiến cung. Nghe được âm thanh cửa cung đóng lại, nàng đột nhiên run lên một cái. Kỳ quái, sao lại có cảm giác lạnh lạnh, còn có chút muốn sờn tóc gáy.

Bên trong bức tường cao cao nơi hoàng cung quả nhiên trắng lệt, trăm hoa khoe sắc. Thanh Nhã được đưa một tiểu hoa viên trong tầm cung của Hoàng Phủ Tiệp, các cung nữ cũng mang đến rất nhiều hoa quả, bánh ngọt với nước trà, sau đó đều lần lượt lui ra.

Tuy rằng đang là mùa đông, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến cảnh trí trong ngự hoa viên. Nhìn khắp mọi nơi, cảnh vật đẹp không sao tả xiết.

Trong lúc thưởng thức cảnh sắc, Thanh Nhã bất tri bất giác uống sạch cả một bình trà. Uống trà xong, muốn vào nhà xí cũng là việc bình thường.

Thâm cung nội viện, Thanh Nhã căn bản không tìm được nhà xí ở đâu. Nàng đi một vòng lớn, thứ nhìn thấy không phải đình đài thì cũng là lầu các, còn nhà xí thì đến cái bóng cũng không gặp được.

Đi mãi đến một nơi hẻo lánh, Thanh Nhã nhịn không được nữa. Bất chấp mọi thứ, giải quyết ngay tại chỗ.

Chỉ một chút dấu vết trông cũng rất bình thường, nhưng nếu bị ai đó bắt gặp, sẽ không còn bình thường nữa.

Lục Thanh Nhã bất luận có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, chuyện xấu hổ này của nàng lại bị bắt gặp.

Nàng chẳng biết hẩn thế nào lại tới, cũng không biết mọi chuyện xảy ra như thế nào. Chỉ biết lúc nàng ngẩng đầu lên, đã thấy một nam tử đứng ngay trước mặt, nhìn chằm chằm nàng.

Trời ạ, nam nhân này quá suýt.

Ngũ quan tuần lãng, thân thể trắng kiện, thân cao ít nhất cũng một thước tám.

Đôi mắt kia đen sâu không thấy đáy, lạnh lùng ngạo nghễ, bắn ra tia sáng sâu xa u lãnh, khiến người khác không rét mà run.

Nữ tử bình thường nhìn thấy ánh mắt đó, không bị hù chết cũng sợ đến gần chết. Thế nhưng Lục Thanh Nhã mở to hai mắt, nhìn thẳng vào hẩn. Trong đáy mắt hẩn, nàng thấy chính là hình ảnh đảo ngược của mình.

Nước tiểu toàn bộ không còn, biểu tình Thanh Nhã lúc này dị thường cứng nhắc, “Người đang làm gì?”

Nam tử xoay đầu đi, không nói lời nào, nhưng vẫn như cũ đứng trước mặt nàng.

Thanh Nhã chậm rãi đứng lên, chỉnh sửa váy áo, ưu nhã đến mức giống như thực nữ trong tranh bước ra, “Nhìn trang phục của người, chắc là thị vệ chứ?”

Nam tử không trả lời, xoay người đưa lưng về phía nàng.

“Người bị cầm điếc sao?” Hẩn vận một thân y phục thị vệ, nhưng khí thế lại không giống thị vệ, hẩn, rốt cuộc là ai?

Lần thứ ba giống như nói chuyện với không khí, Lục Thanh Nhã không bắt chuyện nữa. Tay nàng nắm lại thành quyền, ở sau lưng hẩn đi tới đi lui. Đột nhiên, trong đáy mắt nàng hiện lên một tia hung quang, lấp

cây trâm trên tóc xuống đâm vào người hắn. Chỉ cần đâm trúng chỗ hiểm, dù là một cây trâm cài tóc cũng đủ lấy mạng người.

Khi cây trâm sắc nhọn vừa chạm tới y phục hắn, Thanh Nhã cảm giác thấy tay mình bị giữ lại. Ngẩng đầu lên, nàng lần thứ hai bắt gặp cặp mắt câu hồn đoạt phách kia.

Nam nhân nhắc lên cái cầm tinh xảo của nàng, trầm thấp mở miệng, “Tiểu cô nương, cô điên rồi.”

Thanh Nhã lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ với hai lúm đồng tiền, vô cùng ngây thơ, “Đúng vậy, là ta gian xảo, định dùng cây trâm để mua chuộc ngươi, xin ngươi đừng đem chuyện vừa nhìn thấy lan truyền ra ngoài.” Quốc tế sát thủ bài danh thuộc hàng thượng đẳng Lục sát thủ cũng không phải hư danh, vậy mà hắn cư nhiên dễ dàng né tránh đòn tấn công của nàng, vô công thật sự sâu không thể tưởng.

Nam tử bề ngoài tuy cười nhưng trong lòng không cười, âm trầm không sao tả nổi, “Vậy sao?”

“Đương nhiên vậy rồi.” Lục Thanh Nhã đẩy tay hắn ra, tiếp tục giả ngu.

Hắn âm trầm, nàng cũng không phải hạng tầm thường.

Nam tử lần thứ hai nâng cằm Thanh Nhã, ép nàng nhìn thẳng vào mặt hắn, “Ta là Mộ Dung Quyết, nhớ cho rõ.”

“Tại sao ta phải rõ cho rõ.” Muốn nàng nhớ rõ thì nàng phải nhớ rõ, chẳng phải là quá mất mặt sao?

“Bởi vì...” Một nụ cười gian xảo được vẽ lên trên môi, ngón tay của Mộ Dung Quyết nhẹ nhàng vồ về cánh môi của nàng, “Cô là nữ nhân ta vừa ý.”

Lục Thanh Nhã lườm hắn một cái, “Ngươi có phải bị bệnh thần kinh rồi không? Ta khi nào thành nữ nhân ngươi vừa ý?” Từng gặp qua rất nhiều kẻ bá đạo, nhưng chưa thấy ai bá đạo thế này.

“Liếc mắt cũng đủ rồi.” Mộ Dung Quyết xoay người bỏ đi, để lại Lục Thanh Nhã đang chẳng biết thế nào.

Chậm rãi trở lại trong đình, Hoàng Phủ Tiệp đã ở đó chờ rất lâu.

“Bái kiến trưởng công chúa.” Nàng khụy gối, cố làm ra vẻ.

Hoàng Phủ Tiệp kéo tay, thản nhiên nói, “Bình thân.”

“Tạ ơn công chúa.” Xã hội phong kiến quả nhiên ghê gớm, Thanh Nhã trong lòng mắng vô cùng kịch liệt, nhưng trên mặt không chút nào thấy được biểu tình kia.

Hoàng Phủ Tiệp vung tay, ý bảo những kẻ khác lui ra, “Qua đây ngồi đi.” Hoàng Phủ Tiệp mặt như trứng ngỗng, mày liễu như trăng, đôi môi đỏ mọng ướm át, mặc một thân cung trang hoàng sắc. Kim sai đứng đưa, châu hoa thúy ngọc vô cùng rực rỡ, ưu nhã cao quý, xinh đẹp không gì sánh nổi.

“Công chúa rất đẹp.” Ngoại trừ xinh đẹp, còn có một cổ khí thế bức người. Nếu vị công chúa này mà là nam tử, e rằng sẽ là thiên cổ nhất đế.

“Quá khen.” Hoàng Phủ Tiệp cười cười, “Lục tiểu thư có biết bản cung tìm muội làm gì không?”

Thanh Nhã lắc đầu, “Không biết.” Nàng không đoán được ý đồ của Hoàng Phủ Tiệp, không dám suy đoán lung tung.

“Chắc muội cũng biết Phương Phi tiểu thư chính là thái tử phi đã được chỉ định.”

“Biết.” Đã không còn là bí mật gì nữa rồi, đến con nít ba tuổi còn biết. Nếu không có chuyện gì xảy ra, Phương Phi chính là hoàng hậu tương lai.

Hoàng Phủ Tiệp bình tĩnh mỉm cười, “Nhị tiểu thư không muốn nói gì sao?”

“Nói gì? Không phải đã được định sẵn rồi sao, muội còn có thể nói gì?” Nàng chỉ mà một nữ nhân hồ đồ, không quyền không thế, không có quyền lên tiếng.

“Nghe ý tứ của Lục tiểu thư, dường như không thích hôn sự này.” Trong mắt Hoàng Phủ Tiệp hiện ra một tia mỉm cười khó thấy.

Lục Thanh Nhã không quên để mắt đến tiểu ý trong mắt nàng, “Công chúa đã biết còn hỏi, Phương Phỉ ôn nhu hiền thực, cũng nhất gat, sợ phiền phức. Sẽ là một thê tử tốt, nhưng không phải là một hoàng hậu tốt.”

“Hậu cung là chốn thị phi, xương chất thành đồng, máu chảy thành sông. Phía sau y hươg tấn ảnh cũng đã chôn không biết bao nhiêu oan hồn. Đủ loại nữ nhân, đủ loại kết quả. Có thể quang tông diệu tổ, cũng có thể mang họa tới cho cửu tộc.” Hoàng Phủ Tiệp không tiếp tục đánh đố nữa, “Lục nhị tiểu thư cho rằng, tiểu thư tiến cung sẽ có kết quả gì?”

Lục Thanh Nhã lập tức nghe ròi ý tứ trong lời Hoàng Phủ Tiệp, lắc đầu, “Thanh Nhã không có ý nhập cung.”

Hoàng Phủ Tiệp chép chép miệng, “Chắc, thực sự thông minh.” Chuyện gì cũng thông suốt.

“Mẫu nghi thiên hạ thì đã sao? Bất quá cũng chỉ là một trong vô số nữ nhân. Quang tông diệu tổ thì đã sao? Âm thầm rơi lệ nào ai biết.” Hậu cung mưu mô giết chóc, có thể so sánh với sa trường. Nàng cũng không phải ngốc, không muốn đi tìm chết.

“Ta thưởng thức muội.” Nữ nhân có thể khiến Hoàng Phủ Tiệp nàng thưởng thức rất ít.

“Nếu công chúa là nam nhi, nhất định là đế vương kiệt xuất.” Lục Thanh Nhã lắc đầu thở dài, “Hoàng Phủ Thành nhân hậu có thừa, nhưng mưu trí không đủ, không thích hợp làm hoàng đế.” Đây là lời thật lòng của nàng, hoàn toàn không phải a dua nịnh hót.

“Nghe không hay, bắt quá là lời thật lòng.”

Lục Thanh Nhã quay đầu, chăm chú nhìn Hoàng Phủ Tiệp, “Công chúa một lòng muốn vì Hoàng Phủ Thành tìm một vị hoàng hậu tài giỏi vô song, có từng nghĩ tới hậu quả?”

“Lục cô nương, muội quá không biết tự khiêm tốn rồi.” Hoàng Phủ Tiệp trên mặt tiểu ý buồn bã, hiển nhiên cũng không giận.

“Lời thật lòng thôi. Công chúa chọn muội, tuyệt đối do nhìn trúng võ công, gan dạ và tài trí thông minh của muội.” Không phải nàng khoe khoang, các vị thiên kim tiểu thư thời này quá mức yếu đuối, loại như nàng vốn dĩ đã tuyệt chủng.

“Có nghĩ tới.” Hoàng Phủ Tiệp cười cười, “Có Hoàng Phủ Tiệp ta ở đây, tuyệt đối không cho phép ngoại thích lộng quyền, hoàng hậu giết dây.” Nàng đáp phi sở vấn. (2)

“Hoàng thượng dưới gối chỉ có công chúa và thái tử...” Lục Thanh Nhã dùng ngón trỏ viết lên đá cẩm thạch trên mặt bàn một chữ, “Nếu như hoàng thượng gặp chuyện gì bất trắc, thiên hạ tự nhiên là của công chúa.” Nói lời này chính là đại nghịch bất đạo, nhẹ nhất cũng bị lưu vong ba nghìn dặm. Lục Thanh Nhã sở dĩ không hề kiêng dè, cũng bởi vì thấy dự vọng trong mắt Hoàng Phủ Tiệp, là dự vọng đối với quyền lực.

Hoàng Phủ Tiệp cúi đầu nhìn chữ trên bàn, “Từ xưa đến nay, nào có chuyện công chúa kế vị? Cho dù ta có được thiên hạ, nhưng người trong thiên hạ cũng không phục ta.”

Lục Thanh Nhã nhìn Hoàng Phủ Tiệp, ý tứ sâu xa nói, “Loạn thế xuất anh hùng, cũng xuất nữ trung hào kiệt.”

“Nguyện được nghe rõ hơn.” Hoàng Phủ Tiệp cực kỳ có hứng thú.

Lục Thanh Nhã nhắc ly trà, khê uống một ngụm, mâu quang càng trở nên nồng đậm, “Có đôi khi, lời đồn cũng là một loại lực lượng. Huống chi, công chúa văn tài võ lược, từ nhỏ theo hoàng thượng đi lại trên chiến trường. Nghe nói năm công chúa mười sáu tuổi đề ra mưu kế, đả bại quân địch. Nếu muội nhớ không lầm, công chúa chính là tướng quân hoàng thượng nể trọng nhất, chiến công to lớn. Cái thế anh hùng như vậy, trở lại chiến trường không phải việc khó. Xuất chinh, liền có binh lực.”

Hoàng Phủ Tiệp tiếp nhận lời nói của nàng, “Phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, một lòng lo lắng cho sự nghiệp thống trị thiên thu vạn thế của người. Nếu muốn chân chính thống nhất thiên hạ, không có khả năng nự giá thân chinh. Đệ đệ nhu nhược, lại càng không thể. Chư vị tướng quân tuổi đều đã cao, người có thể dùng quá ít.”

“Mấy năm nay, công chúa vẫn là tướng quân hoàng thượng nể trọng nhất. Hoàng thượng đã già, đa nghi càng lúc càng nhiều. Công chúa là nữ nhi thân sinh của hoàng thượng, cơ hội nắm trọn binh quyền rất lớn. Công chúa cần phải nhiệt tình đối nhân xử thế, thu phục nhân tâm, để chúng tướng kính yêu ủng hộ. Công chúa vì hoàng thượng lập nhiều công lao hãn mã, địa vị còn trên cả thái tử. Chỉ cần có chúng tướng ủng hộ, có thể dùng binh quyền bức hoàng thượng thoái vị. Soán ngôi cũng được, kế vị cũng được, có được ngôi vị hoàng đế không phải khó khăn.” Thanh Nhã đã định liệu trước.

“Nếu như không chiếm được binh quyền thì sao?”

Thanh Nhã nói giọng chắc chắn, “Không thể không được. Kỳ thực, hoàng thượng có ý truyền ngôi cho công chúa.”

“Cái gì chứng minh?” Hoàng Phủ Tiệp cũng đoán được vài phần.

“Công chúa vừa mới sinh ra, trời giáng dị tượng. Sau này, hoàng thượng nam chính bắc chiến, đem công chúa đặt trên lưng ngựa. Một thân bản lĩnh của người, đều truyền hết cho công chúa. Mà Hoàng Phủ Thành từ nhỏ đã an nhàn sung sướng.” Ở cổ đại hơn một tháng, nàng từ lâu đã hiểu hết mọi chuyện ở triều đại này.

Hoàng Phủ Tiệp chậm rãi gật đầu, đồng ý lời Thanh Nhã, Nàng ngửa mặt lên trời thở dài. “Ta từ nhỏ đã rất thương đệ đệ, không đành lòng tranh đoạt của đệ ấy.”

“Thanh Nhã hôm nay nói những lời này, đã đủ chịu chết muôn lần.” Nàng kéo tay Hoàng Phủ Tiệp, hai đầu ngón tay giao triền, “Nếu như công chúa có chỗ cần tới Thanh Nhã, Thanh Nhã có chết vạn lần cũng tuyệt không chối từ.”

“Tại sao?”

“Thiên hạ đại loại mấy mươi năm, muội không muốn loạn thế vẫn cứ tiếp tục.” nếu Hoàng Phủ Thành kế vị, thiên hạ đại loạn tỷ lệ 99%.

Hoàng Phủ Tiệp nắm chặt tay nàng, “Ta cho rằng, thế gian chỉ có một Hoàng Phủ Tiệp. Không ngờ rằng, thừa tướng lại dạy dỗ ra một nữ nhi tài giỏi thế này. Nếu muội là nam tử, cũng là danh thần thiên cổ.”

“Muội chỉ mong không để lại tiếng xấu muôn đời.” Cũng không nhất định phải lưu danh thiên cổ, chỉ cần đừng để tiếng xấu muôn đời đã là tạ ơn trời đất rồi.

Hoàng Phủ Tiệp càng thêm tán thưởng, “Thanh Nhã, ta cùng muội kết nghĩa kim lan, thế nào?” Nữ tử như vậy, đương nhiên phải thu về dùng.

“Cũng có ý này.” Hoàng Phủ Tiệp nếu không làm nữ hoàng cũng sẽ là hộ quốc công chúa. Kết bái với nàng, chỉ có lợi chứ không có hại.

Hai nữ nhân tâm mang tà niệm lấy máu làm bằng, thiên địa làm chứng, kết thành kim lan tỷ muội. Giờ này khắc này, các nàng đều không ai ngờ, mình và nàng kia, đều trở thành một trong những nữ nhân nổi danh nhất lịch sử. Thiên thu vạn thế ngàn năm sau, mở ra sử sách, là chính sử của hai nàng, dã sử, kể mãi không dứt.

.

.

(1) giờ Ngọ: 11h đến 1h chiều.

.

.

(2) đáp phi sở vấn: hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

4. Chương 4: Chương 3

Sau hôm đó, Thanh Nhã trở thành khách quen ở trong cung. Cứ hai ba ngày liền chạy vào cung, nhiều khi mười ngày nửa tháng cũng không trở về nhà.

Hoàng Phủ Tiệp cùng Lục Thanh Nhã mặc dù kết bái thành kim lan tỷ muội, nhưng các nàng đều có tà tâm. Trải qua những ngày ở cạnh nhau, hai người đều có cảm giác đối phương cũng là nữ tử tài ba chẳng kém gì nam nhân, hơn nữa còn tài mạo song toàn. Từ mục đích lợi dụng lẫn nhau, hai người đã chân chính trở thành hảo tỷ muội.

Nàng và nàng kia, đều là kinh tài tuyệt diệu, bác học đa tài.

Ngâm lấy một ly trà xanh, các nàng chậm rãi nói chuyện. Từ chuyện sa trường đến chuyện triều chính, từ mỹ thực đến thi từ, tất cả mọi thứ trên thế gian, đều trở thành đề tài cho các nàng nói chuyện phiếm.

Chẳng biết vì cái gì, mỗi lần các nàng gặp nhau đều có mặt Hoàng Phủ Thành ở đó, an tĩnh ngồi một bên, nghe hai người cười đùa vui vẻ, xem hai người luyện võ vẽ tranh.

“Tiệp nhi, tỷ lại thua rồi.” Thu hồi hồng anh thương (1), Lục Thanh Nhã cười đắc ý, vô cùng kiêu ngạo.

Hoàng Phủ Tiệp bất đắc dĩ thở dài, “Ta lại thua rồi.” Hai người đã tỷ thí với nhau mấy lần, Hoàng Phủ Tiệp lúc nào cũng thua nàng nửa chiêu, thật không cam lòng a.

“Uống trà uống trà.” Hoàng Phủ Thanh bưng lên hai chung trà, “Của Thanh Nhã, của hoàng tỷ.”

Hoàng Phủ Tiệp tiếp lấy ly trà, liếc mắt, “Trong ly trà của Thanh Nhã hình như có nhiều hoa cúc hơn, hoàng đệ, đệ bất công.”

“Thanh Nhã gần đây phát nhiệt.” Ánh mắt Hoàng Phủ Thành rơi trên người Lục Thanh Nhã, không chút nào che giấu tình ý trong đáy mắt.

Lục Thanh Nhã ho khan một tiếng, nâng chung trà lên che lại đường nhìn, tách khỏi ánh mắt nóng rực của Hoàng Phủ Thành.

Hoàng Phủ Tiệp vội vàng đoạt lấy ly trà trên tay Thanh Nhã, không chút khách khí uống một hơi cạn sạch, “Trọng sắc khinh bạn.”

“Đừng nói lung tung, Hoàng Phủ đại ca là tỷ phu của muội.” Thanh Nhã xoay lại trừng mắt, đấm một cái lên vai Hoàng Phủ Tiệp, “Lão tỷ, muội và Hoàng Phủ đại ca không thân thuộc, huynh ấy thế nào lại yêu muội chứ, đừng phá hỏng thanh danh của muội. Muội gả đi không được, tỷ phải dưỡng muội cả đời.”

Lấy trí thông minh của Thanh Nhã, sao lại không biết tâm ý của hắn. Bị người ta cự tuyệt, Hoàng Phủ Thành có chút bối rối, “Ta đi trước.”

Nhìn theo bóng lưng Hoàng Phủ Thành, Hoàng Phủ Tiệp vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, “Lão muội, đệ ấy đã định trước sẽ thương tâm rồi.”

“Muội không chỉ tổn thương lòng hắn, mà còn tổn thương người hắn.” Thanh Nhã vẫn nói giọng cười đùa, vẻ mặt không có chút gì là nghiêm túc.

Hoàng Phủ Tiệp nhún nhún vai, “Không còn lựa chọn nào khác.”

Lục Thanh Nhã giọng điệu lạnh nhạt, “Tranh giành ngôi vị hoàng đế chính là như vậy, không phải người chết thì là ta chết. Hoàng Phủ Thành làm hoàng đế, chỉ biết gieo thêm tai ương cho thiên hạ.”

“Gần đây thảo khấu nổi lên khắp nơi, có rất người dân chạy nạn tràn vào kinh thành, đau đầu thật.” Hoàng Phủ Tiệp xoa xoa trán, chuyển sang chính sự.

“Toàn bộ mồ hôi nước mắt của nhân dân đều bị Bắc Hạ Quân Vương cướp mất, biến thành bảo tàng cá nhân, quốc khố trống rỗng, không biết phụ hoàng tỷ có tính toán gì không?” Đây là thời loạn không hơn không kém, bá tánh lầm than, ai...

“Muội xem.” Hoàng Phủ Tiệp chỉ chỉ búi tóc.

Nhìn theo ngón tay của nàng, Lục Thanh Nhã mới phát hiện búi tóc của Hoàng Phủ Tiệp ngoài trừ vài cây mọc trâm thì không còn trang sức nào khác, “Kim ngân châu báu trên đầu tỷ đâu cả rồi?” Mặc vàng đeo bạc là bộ dáng vốn có của nàng, sao hôm nay lại đơn giản đến vậy?

Hoàng Phủ Tiệp liếc mắt nhìn nàng, “Đến giờ mới phát hiện sao? Những thứ đáng giá của ta toàn bộ đem cầm để giúp nạn thiên tai cả rồi.”

Lục Thanh Nhã đột nhiên trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Muội còn tưởng hôm nay tỷ ăn quá no mà bỏ qua bánh ngọt, hoa quả, thì ra là đem toàn bộ đồ vật phân phát cho nạn dân.”

“Ta cuối cùng cũng không thể nhìn họ chết đói, phải không? Dốc hết khả năng đi.” Nàng chỉ là công chúa, cũng chẳng làm được gì.

“Lão tỷ, muội không nhìn nhầm người.” Hoàng Phủ Tiệp tuy là nữ lưu, nhưng nếu kế thừa vương vị, nhất định sẽ là một hoàng đế tốt tạo phúc cho bá tánh.

Hoàng Phủ Tiệp thở dài một hơi, thần sắc buồn bã, “Không nói nữa, ta phải đến các cung lấy thêm tiền, cứu được thêm một người thì cứu.”

“Khắp thành đều là nạn dân, tỷ cứu được bao nhiêu?”

“Dốc hết khả năng, không thẹn với lòng.”

“Hay cho một câu dốc hết khả năng, không thẹn với lòng.” Ánh mắt Lục Thanh Nhã rơi vào trên lầu các cao cao, “Lão tỷ, trong hoàng thành này ngoài tỷ ra, còn ai có thể vì thiên hạ bá tánh, có ai không thẹn với lòng?”

Hoàng Phủ Tiệp cười khổ, “Phụ hoàng muốn tận lực, bất quá, người đã già rồi. Về phần hoàng đệ, muội cũng biết đệ ấy bản tính thế nào, đừng ôm hi vọng.”

Lục Thanh Nhã trên mặt hiện ra một nét âm ngoan, “Không thể khiến bá tánh ăn no, làm quân vương chỉ là uống phí.”

Hoàng Phủ Tiệp sắc mặt trầm tĩnh, lưỡng lự, “Cái này...”

“Hành động đi.” Nàng xoay người, nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Tiệp.

Hoàng Phủ Tiệp ngón tay thả lỏng ra rồi lại siết chặt, siết chặt rồi lại thả ra. Cuối cùng chậm rãi gạt đầu, khép hai tròng mắt.

Đêm đến, Đông Cung bị cháy, thái tử bị giam trong biển lửa. Tình thế như chỉ mảnh treo chuông, một trận mưa tầm tã trút xuống, tức thời dập tắt trận đại hỏa.

Mưa tầm tã như trút nước, từng giọt rơi lộp độp trên mái ngói lưu ly. Lục Thanh Nhã tóc tai bù xù, mặc một chiếc áo mỏng, đứng ở trước cửa phòng nhìn mưa to.

“Sao còn chưa ngủ?” Phương Phi chậm rãi tới bên cạnh nàng.

Lục Thanh Nhã ngoái đầu nhìn lại, cười, “Tỷ đã về?”

“Phải, tỷ đã về.” Phương Phi cả người bị nước mưa thấm ướt, vô cùng chật vật.

“Thái tử không sao chứ?” Hoàng Phủ Thành nếu có gì bất trắc, Phương Phi có thể quay về sao? Nàng đây rõ ràng đã biết còn hỏi.

Lục Phương Phi trong lòng vẫn còn sợ hãi, “May nhờ trận mưa này.”

Ánh mắt Thanh Nhã rơi vào bức rèm châu, “Đúng vậy, may nhờ trận mưa to này.”

“Tỷ đi thay quần áo.” Phương Phi run lên một cái, xoay người đi vào khuê phòng.

Thanh Nhã chậm rãi nhắm mắt lại, “Thiên ý, quả nhiên là thiên ý.”

Hoàng cung nội viện không phải nơi bất cứ ai cũng có thể đi vào, đêm nay lại có một vị khách không mời mà tới, đại giá quang lâm.

Dựa vào bóng dáng mạnh mẽ lưu loát, nàng dễ dàng xông vào hậu cung, tiện thể gói lại vài món đáng giá, khiến lên vai đào tẩu.

Lục Thanh Nhã tung hoành trong giới sát thủ đã lâu, tỷ lệ thất thủ xấp xỉ một phần trăm. Nàng chưa từng nghĩ qua, sẽ có ngày bản thân mình bị bắt. Kết quả của việc không tin chuyện ma quỷ, chính là nàng đã thực sự bị bắt.

“Người là cái gì Mộ Dung Quyết đúng không.” Thanh Nhã cười đùa, tay đặt lên vai hắn, “Mắt ngươi hẳn là bị cận thị chứ gì? Cho nên, ngươi không thấy ta đang làm gì hết.”

“Cô ăn trộm.” Mộ Dung Quyết không chút khách khí, ngay tại chỗ vạch trần nàng.

Vẻ tươi cười trên mặt Lục Thanh Nhã thoáng cái suy sụp, “Mộ Dung đại ca, ta tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, ngươi có thể cho ta chút sĩ diện được hay không? Thương lượng một chút được không? Chẳng hạn như, lấy...”

“Tể tướng gia rất nghèo sao?” Mộ Dung Quyết lạnh lùng nghiêm mặt.

“Không nghèo không nghèo.” Lục Thanh Nhã giương mặt, “Hắc hắc, Mộ Dung đại ca à, ta làm trộm chủ yếu để cứu nạn dân ngoài thành, ngươi coi như thương hại ta đi.” Có thể tra được thân phận của nàng, người này quả thực không đơn giản.

Mộ Dung Quyết trầm mặc không nói lời nói, lẳng lặng nhìn nàng.

Thanh Nhã bị nhìn đến gợn ốc, “Mộ Dung đại ca... Ta Lục Thanh Nhã xin thề với trời, tuyệt đối không phải trục lợi riêng.” Hôm nay vừa ra khỏi thành xem xét một chuyến, phát hiện những nạn dân này thực sự rất đáng thương. Thấy chết không cứu không phải tác phong của nàng, mà tể tướng hết mực thanh liêm nghèo đến không còn sót lại một mẩu vụn, có lòng lại không đủ sức. Đi tới đường cùng, đành trở lại nghề cũ của mình.

Mộ Dung Quyết tiếp tục trầm mặc, đưa cho nàng một cái chân đèn.

Thanh Nhã bỗng dưng trừng to mắt, “Làm gì?”

“Là vàng.” Mộ Dung Quyết nói một câu đơn giản.

Thanh Nhã một lúc vui mừng, “Ngươi đồng ý giúp đỡ?”

Mộ Dung Quyết không nói gì, từ trong người lấy ra rất nhiều châu báu kín đáo đưa cho nàng.

“Ý ngươi là...” Thanh Nhã tỏ ra dè dặt.

“Cứu người.”

“Ngươi đúng là người tốt.” Không những không bắt nàng lại còn cho thêm. Người tốt như vậy, hầu như đã chết hết rồi.

Mộ Dung Quyết lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người bỏ đi, “Cẩn thận một chút.”

Lục Thanh Nhã mặt dù không thừa nhận bản thân mình là người tốt, nhưng làm việc nghĩa cứu trợ thiên tai cũng không phải mới làm một lần, lần thứ hai ra tay cũng thuận buồm xuôi gió.

Sắc thuốc nấu cháo, phân phát quần áo, đồ dùng, thức ăn, tất cả đều tiến triển thuận lợi.

Hoàng Phủ Tiệp từ nhỏ đã lớn lên trong quân doanh, làm loại chuyện này cũng vô cùng dễ dàng.

Phân phát xong bánh trên tay, Lục Thanh Nhã xoay người, định lấy thêm một ít, nhưng lại liếc mắt trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Nàng buông chiếc giỏ trên tay xuống đuổi theo, “Mộ Dung đại ca, chờ ta một chút.”

Nghe thấy tiếng kêu của nàng, Mộ Dung Quyết dừng chân.

“Thật sự là ngươi?” Nàng còn tưởng là mình nhìn nhầm.

Mộ Dung Quyết thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, “Không ngờ đường đường Lục gia nhị tiểu thư, cũng đi làm loại chuyện này.”

“Hắc hắc.” Lục Thanh Nhã không chút ý tứ gãi gãi đầu, “Ta chỉ làm việc mình nên làm thôi.”

Mộ Dung Quyết trầm mặc, đi song song bên cạnh nàng.

“Mộ Dung đại ca, làm thị vệ trong cung có phải rất cực khổ?” Thanh Nhã giống như lơ đãng hỏi.

“Rất tốt.”

“Lấy võ công của ngươi, không nên đi làm thị vệ a.” Những người có võ công cao hơn nàng rất ít, Mộ Dung Quyết chính là một trong số đó.

Mộ Dung Quyết âm trầm nhìn nàng, “Nhàm chán.”

“Không nói nữa.” Thanh Nhã nhanh chóng che miệng lại.

Trong thấy biểu tình buồn cười của nàng, suýt chút khiến Mộ Dung Quyết cười ra, “Theo ta làm gì?”

Lục Thanh Nhã chu mỏ, “Không có việc gì thì không thể đi theo ngươi sao? Ta theo ngươi, là thay nạn dân cảm tạ ngươi.”

“Không hỏi tiền ở đâu ta có sao?” Hắn không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Ngươi chỉ là một thị vệ, đương nhiên không có nhiều tiền như vậy, ta đoán có lẽ là do ngươi trộm.” Bổng lộc của thị vệ thấp đến đáng thương, số châu báu đó hẳn có bán thân cũng không đổi được.

Mộ Dung Quyết nhếch môi, “Ta giúp cô, cô phải mời ta ăn.”

“Tốt.” Lục Thanh Nhã sáng khoái đáp ứng.

“Ta muốn ăn món cô làm.” Thanh Nhã đột nhiên cảm thấy giọng điệu của hắn giống như tiểu hài tử mới lên ba.

“Hả?” Lục Thanh Nhã cảm suýt chút rơi xuống đất, “Ta làm?” Hắn sao lại biết nàng biết nấu ăn, hơn nữa trù nghệ rất cao siêu?

“Đúng vậy.”

“Bá đạo.” Ngữ khí của hắn giống như xem nàng là nữ nô, hắn là hoàng đế.

“Ta mặc kệ, canh ba (2) đêm nay, ta chờ ngươi.”

Yêu cầu của Mộ Dung Quyết rất vô lý, thái độ rất xấu xa, Thanh Nhã hoàn toàn có thể cự tuyệt yêu cầu của hắn. Thế nhưng không hiểu vì sao, nàng giống như một nữ nô, trái lại làm xong thức ăn mang rồi vào trong cung.

Nàng một thân y phục dạ hành, lụa mỏng che đi khuôn mặt, tay cầm hộp thức ăn, tạo nên một bóng dáng rất buồn cười.

Lục Thanh Nhã cũng không biết phải đi đâu tìm Mộ Dung Quyết, lần trước ở hậu cung gặp được hắn, nàng suy đoán hắn là thủ vệ ở hậu cung. Trải qua mấy lần cân nhắc, nàng rốt cuộc quyết định chờ ở nơi đầu tiên hai người gặp mặt.

Tiếng mõ báo hiệu canh ba vừa vang lên một tiếng, một bóng dáng từ trong bóng tối xuất hiện.

Thanh Nhã cảm giác cực kì linh mãnh, tiếng bước chân của hắn bất quá không thoát nổi lỗ tai của nàng, “Ngươi đến rồi?”

“Phải.” Mộ Dung Quyết tự ý tới cạnh hộp thức ăn, mở nắp sau đó nhanh chóng cắn một cái.

Lục Thanh Nhã giương mắt nhìn chờ đợi, “Ngươi còn chưa chào hỏi tiếng nào, liền ăn đồ của ta sao?” Người này đúng là không biết phép tắc.

“Quả nhiên ăn ngon như trong dự đoán.” Mộ Dung Quyết coi lời của nàng giống như không khí.

“Dự đoán?” Hấn biết nàng biết nấu ăn sao?

“Ban đêm khi dò thám tường phủ, nghe cô cảm thán không có người thưởng thức trù nghệ của mình. Nếu không có Hạ Tử Lung, vẫn còn ta.” Mộ Dung Quyết ăn sạch tất cả đồ ăn, “Muội muội cô nương rất hạnh phúc.”

Hấn nghe rồi.

Nghe thấy nàng nhìn trăng than thở, nghe thấy nàng nhìn món ăn mà rơi lệ, nghe thấy nàng tưởng niệm muội muội ở phương xa.

Mộ Dung Quyết đúng là đầu gỗ, là khối băng, nhưng cũng là nam nhân biết dịu dàng chăm sóc.

Sau tối hôm đó, Thanh Nhã mỗi đêm canh ba đều ghé thăm hậu cung, đem thức ăn tới cho Mộ Dung Quyết, lại dùng hộp thức ăn mang châu báu ra ngoài. Các phi tần trong hậu cung hận tên trộm kia tới cực điểm. Hận không thể ăn thịt được nàng, uống máu nàng. Hận thì hận, thế nhưng sự nghiệp trộm cắp của Lục Thanh Nhã vẫn phát triển cấp tốc. Từ hậu cung trộm đến đại điện, đại điện trộm đến quốc khố. Đại danh phi tặc Dạ Oanh nhất thời truyền khắp đại giang nam bắc, danh chấn thiên hạ.

Cùng với phát triển sự nghiệp trộm cắp, tình cảm giữa Lục Thanh Nhã cùng Mộ Dung Quyết cũng cấp tốc phát triển. Trong vòng một tháng, từ thái độ tương kính như tân đến xưng huynh gọi đệ, sau đó lại như keo sơn. Ai đó ngu ngốc tên Lục Thanh Nhã, triệt để rơi vào bể tình, vĩnh viễn cũng không có cơ hội quay đầu trở lại.

(1) Hồng anh thương: [TN: là cái hình ở dưới]

(2) canh ba: khoảng 11h đêm tới 1 giờ sáng.

5. Chương 5: Chương 4

Nữ nhân nào một khi rơi vào ái tình đều trở nên ngu ngốc, ngoài Mộ Dung Quyết ra, trong mắt nàng không thể dung chứa bất cứ người nào.

Một cuộc sống quá mức mãn nguyện nhất định sẽ bị lão Thiên ghen ghét.

Đương lúc Thanh Nhã suýt chút chết chìm trong bể tình thì một biến cố đã xảy ra – Mộ Dung Quyết phải rời khỏi kinh thành.

Thanh Nhã cũng không phải hạng nữ nhân nũng nịu, hoàn toàn có được năng lực tự chủ. Huống chi, nàng thấy Mộ Dung Quyết cũng không phải loại động vật vùi mình dưới ao. Hấn phải đi, nàng không còn lời nào để nói.

Vốn tưởng rằng khi phân ly cũng sẽ rất nhẹ nhàng, thế nhưng khi hấn vừa xoay người bước đi, Thanh Nhã đột nhiên cảm thấy không đành lòng.

“Không được đi.” Lục Thanh Nhã ba bước nhập thành hai bước chạy đến, ôm chặt thắt lưng của Mộ Dung Quyết, “Không được đi.”

Ánh nến tỏa ra chập chờn. Mộ Dung Quyết chậm rãi xoay người ôm lấy Thanh Nhã, trầm thấp mở miệng, “Thanh Nhã, nàng có biết nếu ta không đi sẽ có hậu quả gì không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Nhã nhất thời biến thành một màu hồng, nàng khẽ cắn môi, e lệ gật đầu, “Ta... biết.”

Mộ Dung Quyết ôm lấy cái eo thon thả của Thanh Nhã, nhẹ nhàng kéo vạt áo của nàng, “Tiểu cô nương, ta muốn biến nàng thành của ta.” Đôi mắt đen lãnh khốc hiện ra, nhuốm lên một tầng nhu tình.

Nàng siết chặt ngón tay, khuôn mặt nhỏ bé càng thêm bở ỉng, nàng e lệ vươn bàn tay nhỏ bé mềm mại quần lấy cổ hắn, “Được.”

Mộ Dung Quyết cúi đầu hôn lên môi nàng, không cho nàng có cơ hội mở miệng.

Phù dung trường nội (1), xuân ý nào lòng, thật lâu không dứt.

Trời còn chưa sáng, Mộ Dung Quyết đã để lại cho nàng một câu, “Chờ ta.”, từ đó về sau mai danh ẩn tích.

Bất luận là như thế nào, Lục Thanh Nhã vẫn tin tưởng vào lời hứa của Mộ Dung Quyết. Hắn nếu nói sẽ trở lại thú nàng, nhất định sẽ trở lại.

Cùng Hoàng Phủ Tiệp nói chuyện trên trời dưới đất, tận lực tránh né sự săn đón của Hoàng Phủ Thành, cuộc sống cứ thế từng ngày một trôi qua.

Lục Thanh Nhã bất luận có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, một tháng sau, một đạo thánh chỉ ban xuống đã triệt để phá vỡ cuộc sống thanh bình của nàng.

Ngôi vị thái tử phi hôm nay, tương lai sẽ là hoàng hậu, có biết bao nhiêu cám dỗ. Nhưng Lục Thanh Nhã lại sợ hãi cực điểm muốn trốn tránh.

Vừa nhận được thánh chỉ, Lục Phương Phỉ đã khóc đến chết đi sống lại, phu phụ tể tướng thì vui buồn lẫn lộn, Lục Định Viễn thì than ngẩn thờ dài. Lục Thanh Nhã thân là đương sự, thế mà giống như không có việc gì xảy ra. Vẫn ăn ngon ngủ yên như trước.

“Ăn đi, sao lại không ăn chứ?” Cả bàn bày đầy món ngon, chỉ có một mình nàng ăn thật quá lãng phí.

“Ai, Thanh Nhã à...” Lục phu nhân muốn nói gì nhưng lại không nói nữa.

“Thanh Nhã...” Tể tướng cũng có gì muốn nói, nhưng rồi lại thôi.

“Thanh Nhã... ai...” Người thứ ba muốn nói lại thôi chính là Lục Định Viễn.

“Đừng như vậy, ăn đi chứ.” Ai không biết còn tưởng nàng phạm vào tử tội, sắp bị chém đầu.

“Tỷ ăn không vô.” Lục Phương Phỉ buông chén đũa, khóc sụt sùi, “Thái tử phi không nên là muội.”

“Thái độ của muội đối với thái tử rất xấu, hành vi lại càng có vẻ quái đản, ai biết hắn bị diên thế nào lại đi yêu muội, muội còn biết phải làm gì bây giờ?” Tình yêu của nam nhân đó, nàng tiếp nhận không nổi.

“Ô...ô...” Lục Phương Phỉ khóc càng lúc càng đau lòng, “Ta thích chàng a...”

Thanh Nhã ngược lại tròng mắt, “Muội... ọe...” Một cổ cảm giác buồn nôn dâng lên trong người, Thanh Nhã nhin không được che miệng nôn khan.

“Sao vậy?” Lục phu nhân quan tâm hỏi.

“Ngửi được mùi mỡ đột nhiên khó chịu quá.”

Lục phu nhân và những người khác đưa mắt nhìn nhau, Lục phu nhân buông chén đũa xuống, “Đi theo ta.”

“Vâng.”

Sau khi Lục phu nhân vào trong viện, thần sắc bà lập tức trở nên khẩn trương, “Nguyệt sự của con vẫn bình thường chứ?”

“Đã trễ vài ngày.” Lục Thanh Nhã đột nhiên nhớ tới cái gì, ngăn người, “Con, không phải có rồi chứ?” Hảo bằng hữu của nàng luôn luôn đúng giờ, nhưng năm ngày rồi vẫn chưa có tin tức quả thực rất không bình thường.

Lục phu nhân bị nàng dọa sợ, kêu lên một tiếng, “Con thật sự...”

“Đúng vậy, con có quan hệ với nam nhân khác.” Lục Thanh Nhã mãnh liệt gạt đầu, thành thật cung khai.

Lục phu nhân suýt chút ngất xỉu, không chịu nổi đả kích vỗ vỗ trán, “Con...”

Lục Thanh Nhã nhanh chóng bỏ chạy, “Nương, giúp con một lần đi, con phải trốn đi thật xa. Nếu như để cho cha biết, con nhất định khó sống. Nếu hoàng gia biết, nhà ta nhất định gánh chịu tai họa.”

Lục phu nhân mơ mơ màng màng, đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa, “Đi đi đi đi.”

Người ta nói hành lý chính là thứ không thể không có lúc rời khỏi nhà, nhưng Lục Thanh Nhã cả hành lý cũng không mang theo liền mất tích.

Người của Lục gia tìm khắp kinh thành, nhưng cũng không tìm thấy chút tung tích của nàng.

Tháng ba, Thừa Thiên năm thứ mười bảy, Hoàng Phủ Đức lâm trọng bệnh, các vị thái y của thái y viện đều thất thủ vô sách.

Giây phút sắp lâm chung, Hoàng Phủ Đức chỉ triệu kiến một mình Hoàng Phủ Tiệp.

“Tiệp nhi, phụ hoàng biết con thông minh tuyệt đỉnh, nhìn xa trông rộng, hùng tài vĩ lược. Tuy là nữ tử, nhưng vô cùng khí phách, không thua gì đấng nam nhi. Nếu con kế thừa đế vị, nhất định có thể đặt nền tảng cho sự nghiệp thiên thu vạn thế của Thừa Thiên.” Vị chúa tể cả đời tung hoành giờ phải nằm liệt trên giường, khí thế năm xưa từ lâu đã mất.

“Phụ hoàng quá khen.” Hoàng Phủ Tiệp quỳ gối bên giường, buông mắt nhìn xuống.

“Thế nhưng... khực... Từ cổ chí kim chưa từng có tiền lệ nữ tử trở thành đế vương... Thiên hạ chỉ mới được bình định... tứ vương vẫn đang nhìn chằm chằm như hổ đói. Nếu con kế vị, đúng lúc sẽ trở thành cái cớ cho tứ vương tạo phản. Thành nhi lại giống với nương con, tính tình thiếu quyết đoán. Nhưng con lại giống ta. Trong hai tỷ đệ, người phụ hoàng thương nhất vẫn là con. Hoàng Phủ gia chúng ta chính là phản tặc, phụ hoàng ta soán ngôi mới đoạt được thiên hạ, không thể tiếp tục để người đời đàm tiếu... Tiệp nhi... Sau khi ta chết, con không được tiếp tục ám hại Thành nhi, phải... toàn tâm toàn ý phò tá cho nó...”

Vốn tưởng rằng việc nàng làm thần không biết quỷ không hay, thật không ngờ phụ hoàng lại có thể đoán được.

“Thiên ý khó cãi.” Nàng cùng Thanh Nhã ám sát Hoàng Phủ Thành ba lần, nhưng ba lần đều thất bại, nàng không muốn thử lại lần thứ tư.

Lần đầu phóng hỏa, trời mưa như trút nước. Lần thứ hai hạ độc, cung nữ lại vô tình đem nhầm thức ăn. Lần thứ ba đẩy hán xuống nước, lại có cá trong ao nâng hán lên bờ.

Có thể, Hoàng Phủ Thành trời sinh số mệnh đế vương. Hoàng Phủ Tiệp nàng, vĩnh viễn chỉ có thể là công chúa.

“Tiệp nhi... Nghe những lời này của con, ta yên tâm rồi... Lục Thanh Nhã kia thông minh tuyệt đỉnh, văn tài võ lược đều hơn con một bậc, nếu không thể thu làm người của mình, nhất định phải giết...”

Hoàng Phủ Tiệp mâu quang khê biến, “Tuân mệnh.”

“Tiệp nhi...” Hoàng Phủ Đức từ dưới gối lấy ra một khối lệnh bài, run rẩy giao cho Hoàng Phủ Tiệp, “Đây là... Binh phù... Phụ hoàng suốt đời giữ chặt binh phù ở trong tay, hôm nay truyền lại cho con. Tiệp nhi... phò tá Thành nhi... Bảo vệ đại nghiệp thống trị thiên thu... của phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Tiệp tiếp nhận binh phù, siết chặt trong tay, “Phụ hoàng yên tâm, con sẽ bảo vệ giang sơn Thừa Thiên vương triều.”

Hoàng Phủ Đức mãn nguyện gạt đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. Cả đời mình quân khai quốc truyền kỳ, từ nay về sau đã vĩnh viễn an giấc ngàn thu.

Nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt với nụ cười mãn nguyện của Hoàng Phủ Đức, không nói lời nào. Chẳng bao lâu sau, Hoàng Phủ Tiệp khom thắt lưng xuống, trán dán chặt trên mặt đất, “Hoàng Phủ Tiệp quyết dùng sinh mạng bảo vệ giang sơn Thừa Thiên vương triều.” Đây vừa là lời hứa, cũng là lời thề của nàng.

Hoàng Phủ Tiệp quyết dùng tính mạng, bảo vệ giang sơn Thừa Thiên vương triều.

Mùa xuân, năm thứ mười bảy, Thừa Thiên. Hoàng Phủ Đức một đời kiêu hùng chính thức băng hà. Đại nghiệp thiên thu thống trị của người, vạn lý non sông của người, đều do Hoàng Phủ Thành kế thừa, nghênh đón trưởng nữ tể tướng Thanh Nhã làm hậu (theo sử sách ghi chép). Trưởng nữ Hoàng Phủ Tiệp được phong làm giám quốc công chúa, buông rèm chấp chính.

Hoàng Phủ Thành nhu nhược vô năng, tính tình không được quyết đoán. Sau khi kế vị chưa đầy nửa tháng. Vũ Lăng vương tạo phản, tứ vương đồng loạt phản theo. Thiên hạ lần thứ hai trở lại cục diện ngũ quốc đối lập, quần hùng tranh bá.

“Vũ Lăng vương đã đánh hạ tám thành phía nam. Tây Xương vương đánh hạ ba thành, Tề Vương đánh hạ năm thành, Tấn Võ vương đánh hạ hai thành. Tứ vương thế như chẻ tre, đã đánh hạ một nửa giang sơn. Chiến sự nguy cấp, triều đình không ai thể dùng được, các vị nguyên lão đều chủ trương muốn dời đô. Thanh Nhã, muội nói phải làm sao bây giờ?” Vừa tiến vào tẩm cung, Hoàng Phủ Tiệp lập tức thao thao bất tuyệt, đem chuyện trong truyền bản bạc ở hậu cung.

Nữ tử nằm trên tháp tượng thần nhiên nói, “Nội gian.” Thanh Nhã cười nhạt, “Vũ Lăng vương sở dĩ thế như chẻ tre, cũng bởi vì có nội gian.” Không sai, người này chính là Lục Thanh Nhã, là Lục Thanh Nhã hàng thật giá thật.

Nàng cũng không phải là bốc hơi khỏi thế gian này, chẳng qua là trốn trong tẩm cung của Hoàng Phủ Tiệp. Tẩm cung của giám quốc công chúa, chính là nơi an toàn nhất. Lục gia quyền thế dù có lớn đến mức độ nào, cũng không dám lục soát. Được Hoàng Phủ Tiệp che chở, Thanh Nhã thành công né tránh hơn một tháng. Hoàng Phủ Thành bị ép vào đường cùng, phải thú Phụng Phỉ làm hậu.

“Ta biết.” Hoàng Phủ Tiệp nghiêng răng nghiêng lợi, “Con mẹ nó, Vũ Lăng vương rốt cuộc làm sao mua chuộc được trọng thần trong triều?”

“Chuyện này muội không biết, muội chỉ biết trong triều hiện giờ đang có rất nhiều kẻ phản bội. Chỉ một chút sơ sẩy, giang sơn Thừa Thiên e rằng khó mà bảo toàn.” Khả năng thay triều đổi đại rất cao.

Hoàng Phủ Tiệp tiếp lấy chén tổ yến trên tay cung nữ, uống một ngụm, “Không có tướng tài, tính đi tính lại, cũng chỉ mình ta có thể thân chinh.”

“Tỷ dám đi sao?” Thanh Nhã cũng uống một ngụm tổ yến.

Hoàng Phủ Tiệp lắc đầu, “Ta không dám đi.” Hoàng Phủ Thành quá mức nhu nhược, không có nàng trấn thủ, nàng đâu sao vẫn lo lắng.

“Đệ đệ tỷ bây giờ cả ngày chỉ thích vui đùa cùng mỹ nữ, cái gì cũng không biết. Đẳng cơ đã nửa tháng, liên nạp ba phi tử, hết thuốc chữa.” May mà nàng không gả cho hắn, bằng không nhất định chịu thiệt thòi rất lớn.

Hoàng Phủ Tiệp cười khổ, “Có thể, muội nên đi gặp Thục phi, Nghi tần, Lệ quý phi đang được sủng ái nhất.” Tình dù sao cũng đã, là thời thế bất lực thôi.

“Không có hứng thú.” Nàng không có hứng thú đi nhìn Hoàng Phủ Thành thu thập mỹ nữ.

“Quên đi.” Hoàng Phủ Tiệp khoát khoát tay, “Bây giờ nói chiến sự một chút.”

Thanh Nhã một mực đắm chiêu, “Nói thật, võ tướng dưới trướng của tỷ biết dùng võ công không nhiều lắm, bất quá, cũng có mấy cự thần đối với Hoàng Phủ gia là trung thành tận tụy.”

Hoàng Phủ Tiệp tròn mắt vừa chuyển, thốt ra, “Chúng ta xuất chinh đi.”

“Cái gì?” Toàn bộ tổ yến trong miệng Thanh Nhã lập tức phun ra.

Nàng nghiêm túc suy tư một lát, “Muội nói đúng, chúng ta không nên nghĩ nhiều như vậy. Dùng người đừng nghi, nghi người đừng dùng. Hai vị hoàng thúc, phụ thân và ca ca hoàng hậu, hoàng phi đều là thần tử trung thành tận tụy. Bọn họ mấy người đều quyền cao chức trọng, có bọn họ ở đây, chắc chắn không xảy ra việc gì. Tỷ thân chinh, muội làm tiên phong.”

“Có thấy không.” Lục Thanh Nhã chỉ chỉ vào bụng mình, “Đương nhiên, mới hai tháng, làm sao nhìn thấy. Muội thực sự là phụ nữ có thai đó, tỷ không phải vô lương tâm đến vậy chứ?”

Hoàng Phủ Thành một phát đem lương tâm vứt mất, “Mới hai tháng thôi mà, không sao đâu. Quyết định vậy đi, nửa tháng sau xuất chinh, đánh Vũ Lăng.”

“Đầu óc tỷ đúng là có chuyện rồi, cái gì mà đánh Vũ Lăng? Chúng ta đánh Tây Xương trước.” Lục Thanh Nhã chậm rãi đứng lên, “Tây bắc thua phương nam về mặt trù phú đông đúc, khí hậu Tây Xương lại tốt hàng bậc nhất, thích hợp cho cây nông nghiệp sinh trưởng. Theo nghiên cứu, muội phát hiện ra một loại tiểu mạch, chỉ có thể trồng ở Tây Xương, một năm có thể thu hoạch 3-4 mùa. Tuy rằng không thể ăn được, nhưng lấp đầy bụng thì dư sức. Hơn nữa địa phương đó có đồng cỏ phì nhiêu, nguồn nước dồi dào, rất thích hợp để nuôi ngựa.” Từ khi Hoàng Phủ Thành kế vị, nàng chỉ biết tứ vương ắt sẽ mưu phản. Mấy ngày này mặc dù trốn mãi trong cung, nhưng cũng không phải nhàn rỗi không có việc làm.

“Chiến tranh, cũng không phải cứ dựa vào binh pháp là được. Có rất nhiều thứ khác có tác dụng rất quan trọng trong chiến tranh. Ví như, khí hậu.”

Hoàng Phủ Tiệp nở một nụ cười ranh mãnh, “Xem ra, Thanh Nhã từ lâu đã có ý trợ giúp ta một tay rồi.”

Lục Thanh Nhã ngược lại trợn mắt, “Muội không giúp tỷ thì ai giúp đây?”

“Vừa muốn đánh Tây Xương, vừa muốn ngăn cản Vũ Lăng vương. Tình thế bây giờ, chỉ có nước thỉnh các vị lão tướng quân xuất sơn.” Các vị tướng quân theo Hoàng Phủ Đức tranh bá thiên hạ đều đã rời khỏi sa trường, hôm nay, chỉ đành thỉnh họ xuất sơn trợ giúp.

“Yến Đình tướng quân nhất định phải thỉnh.” Lục Thanh Nhã bắt đầu dĩ cười khổ, “Lệ quý phi vừa thụ phong quý phi, chỉ dưới quyền hoàng hậu, e rằng là có liên quan đến cuộc chiến lần này, phải không? Tỷ đã dự tính cả rồi, còn hỏi muội làm gì?” Làm hoàng đế cũng đáng thương lắm a.

Hoàng Phủ Tiệp không hề phủ nhận, “Ta dự định để Nhâm Thiên Lưu tướng quân làm thống soái, đại ca Lục Định Viễn của muội làm phó tướng, Trịnh Phi lão tướng quân làm chủ tướng, đánh Tề vương. Ta làm thống soái, Yến Đình tướng quân làm phó soái, muội làm tiên phong, ngăn cản Vũ vương tiếp tục công thành đoạt đất.”

“Tây Xương và Tấn Võ thì sao?” Lục Thanh Nhã cũng đoán được vài phần.

“Binh lực không thể phân tán.”

Lục Thanh Nhã gạt đầu, nhăn mày nhăn mặt, “Tiệp nhi, muội kiến nghị nên đánh Tây Xương và Tấn Võ trước.”

“Đã bại Tây Xương Tấn Võ, tuyệt đối có thể tăng cường binh lực của chúng ta. Thế nhưng, dựa vào tốc độ công thành đoạt đất của Vũ Lăng vương cùng Tề vương, nếu không ngăn cản, hơn nửa giang sơn đều rơi vào tay chúng. Thế nên, trước tiên đánh Tề vương trước, ngăn cản Vũ Lăng vương.” Trong tứ vương, tài nguyên binh lực của Tề vương được xếp thứ hai. Nếu như Tề vương đầu hàng, đã bại Vũ Lăng vương chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Hay cho một chiêu dương đông kích tây a. Giám quốc công chúa và Yến Đình đích thân xuất chiến, người trong thiên hạ nhất định nghĩ tỷ muốn đánh chính là Vũ Lăng vương. Nhưng chắc chắn không ai ngờ, mục tiêu thực sự của tỷ lại là Tề Vương. Theo muội suy đoán, cho dù tỷ có xuất chinh đến địa phận Vũ Lăng, cũng nhất định không đánh hấn.”

“Phải.”

Lục Thanh Nhã triệt để đầu hàng, “Dù sao muội cũng không hiểu biết nhiều, tỷ hẳn nên triệu tập chúng tướng thương nghị xong hẳn quyết định. Còn muội, cũng cần có chút năng lực để chúng quân sĩ thừa nhận

thân phận này.” Yến tướng quân lão nhân gia người ta đã hơn sáu mươi năm chinh chiến sa trường, nàng sao không biết xấu hổ mà còn từ chối?

Hoàng Phủ Tiệp mỉm cười, cất cao giọng nói, “Yến tướng quân, vào đi.”

Đương lúc Thanh Nhã đang chẳng hiểu việc gì xảy ra, một vị lão tướng quân tư thế anh tư bộc phát từ ngoài điện tiến vào.

“Yến tướng quân, tiên phong ta chọn như thế nào?”

Yến Đình đánh giá Lục Thanh Nhã, tán thưởng đến dật vi ngôn biểu (3), “Công chúa quả nhiên không nhìn nhầm người, tuy là nữ lưu, nhưng kiến thức mưu lược chẳng thua gì nam nhi.”

“Tỷ thử muội?” Những vấn đề vừa rồi, là khảo sát sức phán đoán của nàng?

Hoàng Phủ Tiệp nghiêm mặt, chăm chú nhìn nàng, “Ta phải thống lĩnh hơn mười vạn đại quân, hơn mười vạn mạng người.”

“Hiểu rõ.” Nàng dù sao cũng chỉ là nha đầu mười sáu tuổi, tuy rằng thực sự có võ công mưu lược, nhưng chưa hẳn có thể tác chiến sa trường. Không khảo nghiệm một phen, làm sao có thể làm tiên phong được?

“Muội không phải muốn có một thân phận sao? Làm đệ tử của Yến Đình tướng quân thế nào?” Nàng nghịch ngợm nháy mắt vài cái, nhìn về phía Thanh Nhã.

“Nhất đại danh tướng Yến Đình tướng quân chịu thu nhận ta, Thanh Nhã cầu còn không được.”

“Có một vị đồ đệ như vậy, chính là vinh hạnh của lão phu.”

Hoàng Phủ Tiệp thoáng chút nở một nụ cười, sau đó chậm rãi thu hồi tiểu ý, thần sắc ngưng trọng, “Thanh Nhã, chiến tranh không phải chuyện đùa. Muốn ở trên sa trường, nhất định phải qua khảo nghiệm của tướng quân. Võ công, mưu lược, dụng binh, mọi phương diện đều phải qua khảo nghiệm.” Hoàng Phủ Tiệp vỗ vỗ tay, hai cung nữ lập tức tiến vào, trên tay mang theo một thanh ngân thương, một bộ áo giáp kim quang sáng loáng.”

“Nếu như muội nguyện ý giúp ta bình định thiên hạ, nhận lấy chúng, ra ngoài vượt qua khảo nghiệm, tất cả các tướng quân Thừa Thiên đều ở võ đài chờ muội. Yến Đình tướng quân, Nhâm Thiên Lưu tướng quân, Trịnh Phi tướng quân...”

“Nhất đại danh tướng, nguyên huân (4) khai quốc. Có thể được các vị khảo nghiệm, là vinh hạnh của Thanh Nhã muội.” Lục Thanh Nhã chậm rãi nắm chặt ngân thương, “Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Trịnh tướng quân đã tám mươi tuổi vẫn xông pha chiến trường, muội còn sợ gì nữa?”

(1) Phù dung trưởng nội: +trưởng: bức màn, nội: trong. => Sau bức màn phù dung.

(2) dật du ngôn biểu: tình cảm bộc lộ trong lời nói.

(3) nguyên huân: người lập công trạng lớn.

6. Chương 6: Chương 5

Tháng tư, Thừa Thiên năm thứ mười bảy, Vũ Lăng vương, Tấn Võ vương, Tây Xương vương, Tề vương đồng loạt tạo phản, được sử gọi là loạn tứ vương.

Tháng năm, giám quốc công chúa Hoàng Phủ Tiệp xuất binh chống lại Tây Xương vương, trận đầu tiên mở màn thắng lợi, đánh bại Tây Xương vương. Tây Xương mất cả năm thành, Tây Xương vương Thương Hoàng lui binh, không thể cố thủ được nữa.

Tháng sáu, Nhâm Thiên Lưu tướng quân dẫn binh dẹp loạn Vũ Lăng vương, nhưng mãi chần chờ án binh bất động. Nhâm Thiên Lưu nam chinh bắc chiến đã lâu, trí dũng song toàn. Hắn bất động, Vũ Lăng vương cũng không dám tùy ý hành động, hai quân giữ thế giằng co.

Tháng bảy, Hoàng Phủ Tiệp đã bại Tần Võ vương, thu hồi tất cả đất đai bị chiếm, Tần Võ vương bị tiên phong tướng quân bắt giữ, giải về kinh thành giam lỏng.

Loạn thế xuất anh hùng, loạn tứ vương, xuất ra một vị tướng quân trẻ tuổi.

Người này tuổi chừng hai mươi, thân hình nhỏ nhắn, là đệ tử nhập thất của Yến Đình tướng quân. Ngân thương bạch mã, kim giáp hồng lăng (1), tư thế oai phong lẫm liệt. Võ nghệ cao cường, mưu lược hơn người, là tướng quân dũng cảm nhất dưới trướng Hoàng Phủ Tiệp. Đã bại Tây Xương vương, giam lỏng Tần Võ vương, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, danh chấn thiên hạ, người người đều biết.

Tháng tám, Tây Xương vương cầu trợ Vũ Lăng vương, Vũ Lăng vương theo đường vòng, tự mình dẫn binh xuất trận, giúp đỡ Tây Xương vương lui binh.

Vũ Lăng vương xuất binh, Hoàng Phủ Tiệp đích thân nghênh chiến.

Hai quân giằng co dưới thành, cách nhau chỉ một dặm.

Lục Thanh Nhã một thân áo giáp kim sắc, ngân thương rực rỡ. Hồng lăng được buộc theo gió bay chấp chới, tư thế oai hùng hiên ngang.

“Vũ Lăng vương đích thân xuất trận, tỷ nắm được bao nhiêu phần thắng?” Nghe nói Vũ Lăng vương bách chiến bách thắng, mưu lược hơn người. Đối chiến với hắn, nghìn vạn lần không thể sơ sẩy.

“Một phần.” Hoàng Phủ Tiệp cười khở.

“Con mẹ nó, đây là cái trận pháp gì, muội chưa từng thấy qua.” Vì thay Hoàng Phủ Tiệp đánh giặc, nàng đã xem qua vô số binh thư. Dựa vào chỉ số thông minh cao đến 180 của nàng, ghi nhớ tất cả các loại binh pháp chiến thuật. Thế nhưng trận pháp Vũ Lăng vương sử dụng, nàng căn bản không chút ấn tượng.

“Ta cũng chưa từng thấy qua.” Nàng từ nhỏ quen đọc binh thư, lớn lên ở sa trường, nhưng cũng chưa từng thấy qua.

“Theo muội quan sát, trận này hình như... muốn dẫn chúng ta tiến vào. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Không biết đối phương muốn gì, ngàn vạn lần không thể tùy tiện xuất chiến, lui binh.” Trong bụng mang theo một quả trứng mà còn xông pha chiến trường, nàng thật sự biến thành Mộc Quế Anh (2) rồi.

Hoàng Phủ Tiệp tán thành ý kiến của nàng, “Chư vị tướng quân, quan sát tỉ mỉ, sau đó trở lại nói cho ta biết đây là trận pháp gì.”

Lục Thanh Nhã nhìn một hàng dài quanh co uốn lượn, thản nhiên nói, “Theo muội đoán đây là một trận pháp mới, không hề có trong binh thư, có biết tên hay không không quan trọng. Quan trọng là có phá được hay không.”

“Công chúa, trận này phỏng chừng dựa trên “trường xà trận” (3) biến hóa thành.” Yến Đình nói ra nhận xét của bản thân.

Hoàng Phủ Tiệp mỉm cười, “Tướng quân, đã xà đã thất thốn (4)?”

Yến Đình tướng quân lắc đầu, “Theo lão phu thấy, thất thốn không thể đánh được.”

“Yến lão tướng quân nói có lý, “trường xà trận” nhược điểm quan trọng nhất chính là thất thốn, nhưng trải qua biến hóa, thất thốn lại trở thành vị trí cực mạnh, đánh vào thất thốn, đồng nghĩa với tự sát.” Lục Thanh Nhã tính từ kiêu ngạo bất tuân, nhưng khi đối mặt với Yến tướng quân, vẫn như cũ vô cùng cung kính.

Hoàng Phủ Tiệp nhíu mày, “Trước tiên phái một trăm kỵ binh đi thử trận, chúng ta ở xa quan sát, tìm ra khe hở.”

“Thần có hai đề nghị, thứ nhất, ý tưởng cũng giống như công chúa, đầu tiên thử trận, sau đó tìm cách phá giải. Thứ hai, nếu không bày trận được, tự nhiên không cần phá.”

“Lộ Chiêu tướng quân muốn nói...” Hoàng Phủ Tiệp đã hiểu rõ vài phần.

Lục Thanh Nhã cười nhạt, “Đánh lên.”

Hoàng Phủ Tiệp khoe môi vung lên một nụ cười âm ngoan, “Lúc bày binh bố trận, binh sĩ phải nói đuôi nhau. Trận chưa thành, chúng ta từ bên ngoài đóng cửa thành, xem bọn chúng làm sao bày binh bố trận.”

“Đóng cửa thành của chúng e rằng không dễ.” Một vị tướng quân trẻ tuổi phát biểu ý kiến.

“Ngày mai ta dẫn năm trăm kỵ binh khiêu chiến ở cửa nam, chỉ cần Vũ Lăng vương khiêu chiến, chỉ cần Vũ Lăng vương xuất chiến, ta lập tức sát nhập quân đội, bảo vệ cửa thành. Sau đó, Yến lão tướng quân xuất binh viện trợ, tiêu diệt bọn chúng đang còn ở ngoài thành. Sau đó lại tiếp tục phái thêm năm trăm tinh binh từ ba cửa thành bắn hỏa tiễn (5), dương đông kích tây, để ta cùng kỵ binh có cơ hội chạy trốn...”

Vũ Lăng vương là anh hùng cái thế, ngoại trừ Hoàng Phủ Đức ngự giá thân chinh, còn lại chưa từng bị đánh bại. Rốt cuộc đến sáu năm sau, lại nếm mùi thất bại. Trải qua cuộc chiến lần này, vị niên thiếu tướng quân bạch mã ngân thương, kim giáp hồng lẳng được danh dự xưng là chiến thần. Vũ Lăng vương, Tây Xương vương, Tấn Võ vương, Tề vương đều là một đời kiêu hùng, tung hoành ngang dọc trên sa trường. Trong vòng ba tháng, vị tướng quân này đã bại cả Tây Xương vương, Vũ Lăng vương, bắt giữ Tấn Võ vương, danh hiệu chiến thần là hoàn toàn xứng đáng.

Có được danh dự chiến thần, nhưng cũng mất đi một sinh mạng quan trọng nhất của mình.

“Đã tra ra, người hôm ấy ở thành lâu bắn muội một tên không phải ai khác, chính là Vũ Lăng vương.” Hoàng Phủ Tiệp bước vào quân doanh, có chút dè chừng.

Lục Thanh Nhã buông quyển binh thư trong tay xuống, thản nhiên nói, “Muội biết.”

“Thanh Nhã, muội...” Hoàng Phủ Tiệp đột nhiên nín thở.

Ngón tay Thanh Nhã chậm rãi khép lại, “Giết người đền mạng, nếu muội nhớ không nhầm. Vũ Lăng vương có một nhi tử mới lên một tuổi.”

“Muội không phải...” Hoàng Phủ Tiệp đã đoán được nàng muốn làm gì.

“Hắn bắn ra một tiễn, khiến muội ngã xuống ngựa mất đi hài tử, muội giết ái thiếp và nhi tử của hắn đền bồi thường.” Thanh Nhã đi tới trong góc, cầm lấy ngân thương sáng loáng rực rỡ, “Ngân thương này là trước khi xuất chinh tỷ tặng cho muội, đã nhuộm qua không biết bao nhiêu máu tươi, nhưng vẫn chưa nhuộm được máu của Vũ Lăng vương.” Ánh sáng từ ngân thương chiếu lên mặt nàng, vô cùng lạnh liệt.

Hoàng Phủ Tiệp đột nhiên run lên một trận, “Muội rốt cuộc muốn làm gì?”

“Một ngày nào đó, muội sẽ dùng ngân thương này thay tỷ đã bại đất Vũ Lăng, dùng máu của cả nhà Vũ Lăng vương để tế vong linh hài tử.” Một trận gió lạnh thổi tới, thổi bay bạch lẳng đang buộc trên người nàng.

“Sao muội lại dùng bạch lẳng?” Nhìn thấy bạch lẳng bay phấp phơ trong gió, Hoàng Phủ Tiệp sờn tóc gáy.

Lục Thanh Nhã nở một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, “Sau khi nhuộm máu của Vũ Lăng vương, không phải sẽ biến thành màu đỏ sao?”

“Muội nghỉ ngơi cho tốt.” Hoàng Phủ Tiệp vội vã bỏ đi, không dám tiếp tục nhìn nàng.

Nếu không phải vì nàng, Thanh Nhã sẽ không mất đi hài tử. Mỗi lần nhìn thấy thân tình quý giá của Thanh Nhã, nàng luôn thống hận bản thân mình, muốn hung hăng đánh bản thân mình một trận.

Rời khỏi quân doanh, Hoàng Phủ Tiệp trong lòng vô cùng phiền muộn, bất tri bất giác đi tới một rừng cây vắng vẻ.

Bình thường nàng rất ít khi rời khỏi quân doanh, không ngờ trong rừng cây này lại có một cái ao trong vắt.

Nhiều ngày không tắm rửa, nàng một thân đều là mồ hôi. Hoàng Phủ Tiệp giơ tay ngửi ngửi y phục của mình, nhịn không được nhún mày.

Hôm nay chiến sự khẩn cấp, tuyệt đối không thích hợp tắm rửa ở ngoại ô, thế nhưng nước trong ao này đối với nàng thực sự có sức hấp dẫn quá lớn. Chờ nàng khôi phục lại tinh thần, người đã ngâm mình trong nước rồi.

Hoàng Phủ Tiệp da thịt trắng nõn mềm mại giống như trẻ sơ sinh, tóc dài trôi nhẹ trên mặt nước, kiều mị mà thanh thuần.

“Chắc, ở nơi hoang vu dã ngoại lại có một giai nhân tuyệt sắc thế này.” Một trận âm thanh bốn cột vang lên.

Hoàng Phủ Tiệp cả kinh, hoảng hốt che ngực lại, “Là ai? Đừng ở đây giả thần giả quỷ?”

“Ta...” Một gã nam tử từ trong tối bước ra, hai tay khoanh trước ngực, thông dong nhìn nàng.

Hoàng Phủ Tiệp nhanh chóng định thần, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người hắn, “Người là ai?” Người này ngũ quan tuần lãng, khóe môi vẽ ra một nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ còn pha lẫn chút trào phúng. Từ trên người hắn, tản ra một loại khí thế bức người. Hoàng Phủ Tiệp xác định trong quân không hề có nam tử như vậy, hẳn rồi cuộc là ai?

Nam tử vẽ ra một nụ cười, đi tới cạnh ao, “Tiểu mỹ nhân, nàng là quân kỹ à?” Xung quanh đây đều là quân đội triều đình, ngoại trừ quân kỹ, trong quân doanh không thể có nữ nhân khác.

Trải qua nhiều năm rèn luyện, Hoàng Phủ Tiệp đương nhiên học được trấn tĩnh, nàng nhún mào, “Ta là quân kỹ?” Nàng dường dường là một công chúa, hẳn lại cho rằng nàng là quân kỹ?

Hắn không nghe rõ lời nàng, cho rằng nàng thừa nhận mình là quân kỹ, “Nếu là quân kỹ, để nàng hầu hạ ta.” Nam tử vừa nói, tay lập tức trút hết y phục.

Hoàng Phủ Tiệp tim đập liên hồi, “Người... rồi cuộc muốn làm gì?”

“Chơi với nàng.” Hắn thoát ra lớp y phục cuối cùng.

Hoàng Phủ Tiệp trên mặt mất hết huyết sắc, “Người không biết xấu hổ.” Nàng không chút nào nghi ngờ lời hắn nói, bởi vì, hắn đã thoát hết y phục trên người.

“Quân kỹ không phải cũng ý nói không biết xấu hổ hay sao?” Nụ cười trào phúng trên môi hắn càng lúc càng sâu.

Hoàng Phủ Tiệp võ công cao cường, nhưng lúc này lại vô phương sử dụng. Nàng lúc này cũng không mảnh vải che thân, không thể để hắn nhìn thấy hết chứ? Nàng đánh lên một lượng lớn bọt nước, nỗ lực không chế tâm tình, “Cút.”

Nam tử tránh được bọt nước, ôm lấy cổ nàng, ở bên tai nhẹ nhàng nói, “Ta không thích nữ nhân không biết nghe lời.”

“Ta không thích nam nhân vô sỉ.” Hoàng Phủ Tiệp giơ đầu gối lên, hung hăng đánh vào dưới bụng của hắn, “Nam nhân đáng chết, cho người tuyệt tử tuyệt tôn.”

“A...” Hắn nhin không được đau nhức, kêu lên, lại càng ôm chặt lấy Hoàng Phủ Tiệp, “Đừng làm bộ như mình là trinh tiết liệt nữ.”

“Ta cứ làm bộ thì sao?” Hoàng Phủ Tiệp lại đánh hắn một quyền.

Hắn lập tức ôm bụng, “Nàng không thể có sức mạnh như vậy?” Kỳ quái, rõ ràng chỉ là một nữ tử trói gà không chặt, sao lại có sức mạnh lớn như vậy.

Lời hắn nói khiến trong mắt Hoàng Phủ Tiệp hiện ra một chút dè chừng, “Ai bảo người khinh bạc ta.” Không được, không được đánh nữa. Trong quân doanh, ngoại trừ giám quốc công chúa, không còn nữ tử nào biết võ công. Nếu để hắn biết thân phận thật sự của nàng, còn đâu là thể diện của Thừa Thiên vương triều.

“Nữ nhân chết tiết.” Nam tử cúi đầu, hung hăng hôn nàng.

Đây là hôn môi sao, thật sự quái lạ a. Hoàng Phủ Tiệp bị hôn đến mơ mơ màng màng, đầu óc choáng váng.

Hắn nhân cơ hội đó đặt nàng tựa vào vách ao, hung hăng xuyên vào cơ thể nàng, (6), một dòng máu ấm tràn ra, hòa lẫn trong nước như một bông hoa.

Cơn đau bất ngờ khiến Hoàng Phủ Tiệp thét chói tai, “A... Đau quá...”

“Nàng là xử nữ?” Hần sửng sốt, không thể tin được. Quân kỹ là xử nữ? Đúng là chuyện lạ ngàn năm.

“Ô ô ô... Ra nghe Thanh Nhã nói làm loại chuyện này trước tiên phải âu yếm, người thô lỗ a... Ô ô ô...” Thực sự xui xẻo quá, lần đầu tiên đã gặp phải một tên không biết thương hương tiếc ngọc.

Tiếng khóc của nàng khiến hần nhú mảy, khẩu khí cũng trở nên ác liệt, “Không được khóc.”

“Ê, xử nam nhân, người có biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hay không?” Hoàng Phủ Tiệp hung hăng cắn vào vai hần một cái, ném được một mùi vị mặn mặn, nhưng vẫn như cũ không chịu buông ra.

Hần cố kìm chế dục vọng, không dám dịch chuyển, “Ta không phải xử nam nhân, ta là Tề Duệ.”

Tề vương Tề Duệ?

Một vẻ âm ngoan hiện lên trong đáy mắt Hoàng Phủ Tiệp, nhưng vẫn như cũ khóc sụt sùi, “Ai thèm biết người tên gì, cút đi, đau quá...”

Tề Duệ chậm rãi kích thích cơ thể nàng, ở bên tai nàng thấp giọng, “Tiểu mỹ nhân, nói cho ta biết, nàng tên gì?”

“Ta là... Khiết Nhi.” Cũng không hề nói với hần nàng là trưởng công chúa Hoàng Phủ Tiệp. Nàng thuận miệng bịa chuyện thôi.

“Từ nay về sau, nàng sẽ là nữ nhân của Tề Duệ.”

Tề vương nói được làm được, sáng sớm hôm sau, giám quốc công chúa bỗng dưng mất tích. Yến Đình tướng quân bí mật triệu tập chúng tướng hội nghị, giấu giếm chuyện công chúa mất tích, cho toàn quân lui binh ba mươi dặm. Ngay tại chỗ này khai khẩn đất hoang, dệt vải nuôi ngựa.

Triều đình lui binh, Vũ Lăng vương cũng lui binh quay về đất phong. Ba vị vương còn lại cũng e ngại tướng quân chiến thần và giám quốc công chúa, không dám hành động thiếu suy nghĩ, Thừa Thiên lần thứ hai hưởng được những giây phút thanh bình ngắn ngủi.

(1) hồng lăng: dải lụa mỏng màu hồng.

(2) Mộc Quế Anh: (TN: cái này theo phim thôi, Mộc Quế Anh hình như không có trong lịch sử XD): Hai nước Tống Liêu chinh chiến liên miên, cho đến đời Tống Nhân Tông, Dương Lục Lang người con trai thứ sáu của dòng họ Dương, một gia đình trung quân ái quốc, đưa binh nghênh chiến, nhưng lại bị đại tướng quân Gia Luật Hào Nam của Liên Quốc bài trận bao vây. Con trai duy nhất của Dương Lục Lang là Dương Tôn Bảo xả thân cứu cha, gặp phải vị hôn thê của Hào Nam là Mộc Quế Anh, nữ thiếu chủ của trại Mộc Kha. Hai người tự định chung thân. Hào Nam tay nắm bách vạn hùng binh, bài ra Tử Vi Cửu Sát Thiên Môn Trận, tấn công tới biên giới Tống Quốc. Lúc đó Quế Anh đã mang cốt nhục của Tôn Bảo, nhưng dựa vào can đảm và dũng khí hơn người, sanh con trước trận, cuối cùng thống lĩnh quân Tống đại phá Thiên Môn Trận, khôi phục hoàng triều.

(3) trường xà trận: trường xà là rắn dài. Là trận pháp nổi tiếng được Tôn Võ Tử, lòng lấy thiên hạ từ thời Đông Chu. [TN: Trận này lạ :-? , ta cũng chưa nghe qua bao giờ (trình độ coi film loại này không cao lắm =))), tra khắp google cũng không biết thêm thông tin nào về nó, mọi người tạm hình dung là quân sĩ xếp thành hàng dài nối đuôi giống như 1 con rắn ha ^^]

(3) đả xà đả thất thốn: đánh rắn đánh vào đốt thứ bảy, thất thốn tức là phần cổ dưới đầu bảy tắc, là chỗ trí mạng của rắn. Đánh vào đó ắt sẽ giết được rắn.

(4) hỏa tiễn: là mũi tên ở phần đầu được châm lửa, không phải “hỏa tiễn” của mình bây giờ :>.

(5) [TN: Ở đây ta lược một câu không nên edit =)]

7. Chương 7: Chương 6

Hoàng Phủ Tiệp nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ qua, bản thân mình lại có ngày bị bắt cóc. Nhưng dù nghĩ hay không, sự tình cũng đã thật sự xảy ra rồi.

Vô duyên vô cớ, không rõ trắng đen, bị cưỡng gian, sau đó lại bị bắt cóc.

Nói là bắt cóc cũng không hẳn. Chuyện bắt cóc con tin này nàng đã làm qua, nhưng tù nhân số mệnh tốt như nàng thì chưa từng thấy.

Ngồi trong xe ngựa xa hoa, Hoàng Phủ Tiệp không cam tâm trừng mắt nhìn Tề Duệ, “Tề Duệ, rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Theo ta, tốt hơn so với ở quân doanh làm quân kỹ.” Tề Duệ không để tâm nhún nhún vai, cầm lấy một khối điểm đưa tới bên môi nàng, “Tiểu mỹ nhân, ăn đi.”

“Không.” Hoàng Phủ Tiệp xoay đầu, kiên quyết không ăn.

Nàng không ăn, vậy hẳn ăn. Tề Duệ đem điểm tâm nhét vào trong miệng, “Mỹ nhân, theo ta có gì không tốt.”

“Người rốt cuộc là ai?” Biết rõ hẳn là Tề vương, nhưng Hoàng Phủ Tiệp cũng không dám thừa nhận.

“Sau này nàng sẽ biết.” Tề Duệ cũng không muốn nhiều lời.

Hoàng Phủ Tiệp nghiêng răng nghiêng lợi, “Đã hơn nửa đêm, người đến quân doanh làm gì? Đừng nói với ta, người là phản tặc, muốn đổi nghịch với triều đình?”

Tề Duệ vẫn chưa hoài nghi thân phận của nàng, quên mất sự thăm dò trong ý tứ của nàng, “Chỉ cần nàng nói nàng rốt cuộc là ai, tại sao lại ở gần quân doanh, ta sẽ nói cho nàng biết ta là ai?” Nàng thực sự không giống quân kỹ.

“Ta là con dân của Tây Xương vương, vào lúc chiến loạn thất lạc người nhà. Vì để sống sót, ta nữ cải nam trang tòng quân.” Hoàng Phủ Tiệp mặt không đỏ, tim không loạn nói xằng.

Tề Duệ chớp mắt một cái, “Nàng có võ công?”

“Sinh vào thời loạn, cha đã dạy ta một ít.” Hoàng Phủ Tiệp bĩu bĩu môi.

Tề Duệ bật cười, bốn cột nói, “Tiểu mỹ nhân, bắt luận nàng là ai, ta đều muốn nàng.” Sau đó mạnh mẽ kéo lấy Hoàng Phủ Tiệp, hung hăng hôn lên môi nàng.

Hoàng Phủ Tiệp há mồm, hung hăng cắn hẳn một cái, “Thả ta ra.”

Tề Duệ cười hì hì lau đi vết máu trên môi, nhanh chóng bắt được cổ tay nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, khuôn mặt tuần tú phát ra một mặt tà khí, “Tiểu mỹ nhân, đã từng thử trên xe ngựa chưa?”

Hoàng Phủ Tiệp đỏ mặt, tim cứ đập thịch thịch liên hồi, “Người người... nói cái gì? Ta không hiểu.”

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta thử xem.”

Cảm giác thấy có gì cứng cứng dán vào người nàng, Hoàng Phủ Tiệp mơ hồ hiểu rõ đó là cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ bừng, thân thể cứng nhắc không dám động đây, “Tề Duệ, người để ta đứng lên a. Sắc lang, đứng lên.”

“Được, ta sắc cho nàng xem.”

Tề Duệ luôn luôn là kẻ nói được làm được, một lát sau, từ trong xe ngựa truyền ra một trần rên rỉ tiêu hồn, khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Tiếng rên dần dần biến mất, Hoàng Phủ Tiệp vẫn như cũ bị đặt dưới thân. Nàng đẩy đẩy nam nhân trên người.

“Tề Duệ, người đừng hòng đánh lạc hướng, nói ta biết, người là ai, tại sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây? Có phải người là thám tử của Tây Xương vương không?”

Tề Duệ ôm lấy Hoàng Phủ Tiệp, cười đến mị hoặc, “Không biết Tề vương và Vũ Lăng vương là bạn tốt à? Nghe nói lão hữu của ta thua trong tay một tên tiểu tử vô danh tiểu tốt, còn bị hấn bắn một tên, nên ta đặc biệt tới xem.”

Hoàng Phủ Tiệp phản kháng hừ lạnh, “Là hấn bắn người ta trước, đáng đời.” Nàng đột nhiên có chút sững sốt, thét lên chói tai, “Người người người... người là Tề vương?”

Tề Duệ nháy nháy mắt, “Tiểu ngu ngốc, giờ mới biết sao?”

“Có ai cứu mạng a... Buông ra... Tề vương cường đoạt dân nữ...” Một âm thanh kêu khóc long trời lở đất từ thùng xe truyền ra.

Nước mắt nữ nhân không phải lúc nào cũng có hiệu quả, mặc kệ nàng phản kháng thế nào, vẫn không trốn được số phận bị cường đoạt.

Lên đường được một tháng, Hoàng Phủ Tiệp bị Tề Duệ mang về Tề vương phủ.

“Bây giờ trở lại đất Tề, sẽ có rất nhiều nữ nhân nguyện ý làm ấm giường cho người, thả ta đi.” Tề vương rút cuộc là bị cái gì, cứ lôi kéo nàng mãi không buông.

“Ai nói ta có rất nhiều nữ nhân?” Tề Duệ hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn nàng, “Nữ nhân chính là kẻ gây họa, Bắc Hạ Hoàng Phủ hoàng hậu chính là một ví dụ, cha nghiêm cấm ta tiếp cận nữ nhân. Không muốn ta bởi vì nữ nhân mà buông tay sự nghiệp thống trị thiên hạ của mình.”

“Không phải chứ?” Tề vương không gần nữ sắc, tin đồn này nàng có nghe qua, nhưng cũng không để trong lòng/ “Tại sao lại mang ta trở về?” Vấn đề này vẫn luôn quấy nhiễu nàng.

“Thứ nhất, ta là một nam nhân bình thường, cũng cần có nhu cầu. Thứ hai, nữ nhân không nhất thiết là kẻ gây họa, phụ vương đã chết, ta muốn chống lại ngài, thứ ba...” Tề Duệ cười đến bí hiểm, “Bởi vì... lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta liền thích nàng.”

“Thích?” Tim Hoàng Phủ Tiệp thoáng chốc đập lên một cái.

Tề Duệ nhìn nàng đầy thâm ý, “Tiểu mỹ nhân, ta đường đường là Tề vương, không thích nói mấy lời buồn nôn.”

Hoàng Phủ Tiệp đắc ý cười trộm, “Vậy người chính là yêu ta chứ gì?” Đường đường là Tề vương, không nói yêu.

“Nàng nói xem?” Ngón tay thon dài của Tề Duệ khẽ lướt qua đôi môi đỏ hồng mềm mại của nàng, “Thế nên, Tề Duệ kiếp này không thể không có nàng.”

Kiếp này không thể không có nàng, đây chính là tổ tình trắng trợn a. Kỳ quái, hấn nói yêu nàng, tại sao nàng lại thấy có chút ngọt ngào, có chút ngượng ngùng? Nàng bệnh? Hay phát sốt?

Nàng e thẹn cúi đầu, “Ai...” càng khó chạy trốn rồi.

Dựa vào bản lĩnh của Thanh Nhã, chuyện trong quân nàng có thể hoàn toàn yên tâm. Chuyện tới nước này, đi tới đâu tính tới đó.

Hoa phục mỹ thực, kim sai la phiền (1). Được Tề vương nâng niu trong lòng bàn tay, là mơ ước thiết tha của bao nhiêu nữ tử. Mà Hoàng Phủ Tiệp ngược lại thấy lo lắng, thứ nàng muốn không phải những thứ này.

Ở trong Tề vương phủ được nửa tháng, nàng quyết định chạy trốn.

Nàng là Hoàng Phủ Tiệp, là giám quốc công chúa của Thừa Thiên vương triều, là nữ nhi mà Hoàng Phủ Đức một đời kiêu hùng nể trọng nhất. Nàng là nữ tử, cũng là nữ tử bình thường. Sinh ra trong quân doanh, lớn lên trên lưng ngựa. Điều mà nữ tử bình thường muốn, chính là có phu quân sủng ái mình, có một cuộc sống cảm y ngọc thực. Nhưng thứ nàng muốn, chính là thiên hạ thống nhất, chín châu quy về một mối.

Chiến tranh liên miên, đất Tề được canh phòng nghiêm ngặt. Dù nàng có lợi hại, cũng không trốn khỏi thành trì giống như cái lồng chim này.

Trong rừng cây ngoài thành, nàng bị bắt. Nàng một thân trang phục nha hoàn, bị cho rằng là gian để đưa đến trước mặt Tề Duệ.

“Tại sao?” Hắn rút cuộc có gì không tốt? Nàng tại sao muốn bỏ đi?

Hoàng Phủ Tiệp giương cằm, nhìn thẳng vào Tề Duệ, “Ta không muốn sống cuộc sống như vậy.”

“Ta đối với nàng có gì không tốt?” Tề Duệ nhìn chăm chăm nàng, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra được tâm tình.

Hoàng Phủ Tiệp lắc đầu, “Không phải.” Đời này kiếp này, chưa từng có ai đối tốt với nàng như vậy.

“Tại sao?” Tề Duệ hỏi lại một lần.

Hoàng Phủ Tiệp trầm mặc một lát, rút cuộc mở miệng, “Người không có lý do giữ ta lại bên người.”

Giọng nói hắn trầm thấp quanh quẩn trong đêm đen, “Những việc ta làm còn chưa đủ sao?”

“Ta không biết.” Nàng xoay mặt, không muốn nhìn hắn, “Trừ phi người có thể làm ta tin tưởng.”

“Muốn thế nào nàng mới tin tưởng.”

Hoàng Phủ Tiệp quay đầu, nhìn hắn, ánh mắt kiên ngạo bất tuân, “Chỉ bằng, người để ta chém người một đao.” Hào quang trắng tỏa ra lấp lánh, một cây đao lập tức được đặt vào tay nàng, “Cho nàng.”

“Vương gia...” Bọn thị vệ đồng loạt xông lên.

Hoàng Phủ Tiệp động tác rất nhanh, bọn thị vệ vừa xông lên tới, nàng đã chém Tề Duệ một đao.

Máu tươi theo lưỡi đao chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất. Nàng trừng mắt há mồm nhìn hắn, không tin hắn thật sự không hề né tránh, mặc cho nàng chém một đao.

Thấy mọi người đều dồn về phía Hoàng Phủ Tiệp, ánh mắt ôn nhu của Tề Duệ bỗng trở nên sắc bén, đảo qua mọi người, “Nếu như ta bất hạnh chết trong tay nàng, cũng không ai có quyền tổn thương đến một sợi tóc của nàng. Ta muốn các người dùng tính mệnh bảo hộ nàng, đưa nàng bình an trở lại kinh thành.”

Hoàng Phủ Tiệp trên mặt đột nhiên hiện ra một tia khiếp sợ, môi hơi giật giật, chuôi đao bắt giắc rời khỏi tay nàng, rơi trên mặt đất. Sững sốt hồi lâu, nàng mới mở miệng, “Tề Duệ, tại sao?”

“Tiệp nhi, ta yêu nàng.” Máu tươi theo cánh tay rơi xuống mặt đất.

Nhìn hắn hồi lâu, Hoàng Phủ Tiệp chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, nhặt lấy thanh đao dính đầy máu, “Tề Duệ, người có biết ta muốn gì không?”

Tề Duệ khoát tay bảo thuộc hạ lui xuống, ánh mắt trở nên đặc lại, “Thứ nàng muốn... cũng giống như ta.” Trong nụ cười vẫn đậm phong khinh, mang theo một chút bất đắc dĩ, lại có chút sùng nịch.

“Đúng vậy.” Nàng cầm lấy thanh đao, đứng lên, cười nhạt, “Thứ ta muốn chính là – thiên hạ.”

Hắn bĩu môi cười cười, “Thứ giám quốc công chúa muốn, đương nhiên là thiên hạ rồi.”

Khuôn mặt anh tuấn vẫn giữ vẻ đậm phong khinh, Hoàng Phủ Tiệp triệt để đầu hàng, “Biết ta tại sao lại chạy không?”

Tề Duệ lắc đầu.

“Bởi vì... ta phát hiện ta đã yêu người. Thứ giám quốc công chúa muốn, chính là thiên hạ.” Thanh đao trong tay lại chậm rãi rơi trên mặt đất, “Trước khi muốn được thiên hạ, để ta ích kỷ một lần đi.” Giám quốc công chúa há có thể yêu Tề vương? Chạy trốn, đó là lối thoát duy nhất của nàng.

Bây giờ xem ra, lối thoát cuối cùng cũng không có.

“Từ khi nào biết thân phận của ta.” Hoàng Phủ Tiệp hai tay vòng qua thắt lưng Tề Duệ.

Tề Duệ cúi đầu, ở bên tai nàng cười khẽ, “Ngu ngốc, giám quốc công chúa mất tích, ta sao lại không nhận được tin tức?” Khiết nhi... Tiệp nhi... có chút liên tưởng liền biết nàng là công chúa. (2)

Hoàng Phủ Tiệp cười khổ, “Đúng vậy, Tề vương quả nhiên tai mắt đông đảo.” Tin tức giám quốc công chúa mắt tích, sợ rằng từ lâu đã truyền tới tai tứ vương rồi.

“Không quan trọng.” Tề Duệ chậm rãi đẩy nàng ra, ánh mắt dần dần giống như lửa nóng, “Quan trọng là...”

Ánh mắt hẩn khiến Hoàng Phủ Tiệp cảm thấy bản thân như cong môi, nàng môi khô, lưỡi khô lòi ra sau vài bước, “Người không được làm loạn, thương thế của người còn chưa...”

Tề Duệ từng bước đến gần nàng, cười đến vô cùng hèn mọn, “Ta muốn làm loạn.”

“Người đâu, cứu mạng a... Đáng ghét...”

(Sở Sở: nội dung tiếp theo, phi lễ chó nhìn.)

Hoa nở hoa tàn, xuân qua đông đến. Thời gian một năm, cũng đã trôi qua như vậy.

Trong thế giới của bọn họ, nàng chỉ là nữ tử bình thường, hẩn cũng chỉ là nam nhân bình thường. Bởi vì yêu nhau, muốn được gần nhau, hiểu nhau.

Tháng sáu Thừa Thiên năm thứ mười tám, chiến tranh lại tiếp tục nổ ra. Tấn Võ vương rời khỏi kinh thành, kết minh cùng Tây Xương. Tướng quân chiến thần cùng đại danh tướng Yến Đình tướng quân xuất binh đánh đòn phủ đầu, tuy đánh bại được liên minh Tây Xương Tấn Võ, nhưng cũng bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng. Hai quân ở thế giằng co, không ai dám manh động.

Tháng chín Thừa Thiên năm thứ mười tám, Vũ Lăng vương liên minh cùng Tề vương. Yến tướng quân trấn thủ vùng Tây Bắc nơi của Tây Xương, Tấn Võ. Chiến thần tướng quân dẫn theo năm vạn tinh binh, trợ giúp Nhâm tướng quân.

Tề vương chuẩn bị xuất phát, hiệp trợ Vũ Lăng vương.

Đêm khuya thanh tĩnh, trong không khí còn lưu lại cỏ hương nhàn nhạt, trộn lẫn một ít mùi hương hoan ái, Hoàng Phủ Tiệp nằm gọn trong lòng Tề Duệ.

“Tề Duệ, ta phải đi.”

“Đoán được.” Ngón tay Tề Duệ nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng ngọc của nàng, trêu mếu mà sủng nịch.

“Ta yêu chàng, ở bên cạnh chàng, ta rất mãn nguyện.”

“Ta là Tề vương, nàng là giám quốc công chúa.” Thân phận của bọn họ, đã định trước là không thể ở bên nhau.

Hoàng Phủ Tiệp than nhẹ, “Đúng vậy, ta không muốn buông tay với lý tưởng của mình, cũng giống như chàng lúc nào cũng kiên trì.”

“Nàng cho rằng Hoàng Phủ Thành có năng lực trở thành đế vương sao?”

Hoàng Phủ Tiệp lắc đầu, “Không có.”

“Cha anh hoàng hậu quyền cao chức trọng, cha anh Thục phi cũng quyền khuynh triều dã (3), cha anh quý phi tay nắm trọng binh. Chẳng lẽ nàng mong muốn hẩn biến thành Hạ Minh đế thứ hai? Mong muốn thiên hạ tiếp tục đại loạn thêm vào chục năm nữa?” Hẩn cũng không thể không có thiên hạ. Chỉ là, tranh đấu nhiều năm, hẩn mệt mỏi, không hy vọng thiên hạ tiếp tục chiến tranh liên miên.

Hoàng Phủ Tiệp chỉ quy về bốn chữ đơn giản, “Công cao chấn chủ (4).” Nàng sẽ không để bọn họ có cơ hội trở thành Hoàng Phủ gia thứ hai.

Đúng vậy, công cao chấn chủ, “Tiệp nhi, nếu nàng là nam tử, nhất định không xảy ra cục diện loạn tứ vương.”

“Nếu ta là nam tử, chàng chẳng phải là đoạn tụ sao?” Nàng cười duyên, nằm gọn trong ngực hẩn.

“Tiệp nhi, ta muốn trợ giúp Vũ Lăng vương, nàng theo ta đi.; Đến lúc đó, ta phái người đưa nàng về quân doanh.” Chỉ cần có thêm chút thời gian gặp nàng, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Không sợ ta làm gian tể à? Đánh các người hoa rơi nước chảy?” Nàng nghịch ngợm vươn đầu lưỡi, trên mặt hần liếm liếm một chút.

“Con mèo nhỏ, hần là Mộ Tuyết, ta là Tề Duệ, không nên đánh đồng bọn ta với Tây Xương, Tấn Vô.” Hần xấu xa cấn cấn môi nàng, “Còn chưa mệt? Tiếp tục một lần.”

Đúng vậy, Tề Duệ há lại là hạng người hời hợt?

Hoàng Phủ Tiệp hờn dỗi, ngồi ở trên người hần, “Ta ở sa trường đợi chàng. Nếu chàng thua, Tề vương quy thuận triều đình, chàng làm tình nhân của ta. Nếu ta thua, giang sơn Thừa Thiên đầu hàng, ta ngược lại là Tề vương phi của chàng, được chứ?”

“Một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Hoàng Phủ Tiệp cúi đầu, chủ động hôn lên môi hần.

Tháng mười một Thừa Thiên năm thứ mười tám, giám quốc công chúa bí mật xuất hiện trong quân trại của Nhâm Thiên Lưu, triệu kiến chiến thần tướng quân mặt nghị.

Ánh nến trong quân trại lóe ra, Thanh Nhã thờ ơ nhìn Hoàng Phủ Tiệp, “Tiệp nhi, cái gì cũng không cần nói. Ở Tây Xương đóng quân một năm, muội thu được ba năm quân lương, nuôi được một vạn chiến mã. Trận này nếu tiếp tục đánh, gánh nặng trên vai bá tánh cũng không quá sức, tỷ đừng lo.”

Hoàng Phủ Tiệp thật sâu nhìn nàng, “Thanh Nhã, khổ thân muội rồi.”

“Không có gì, có Yến tướng quân và Trịnh tướng quân ở đây, không hần là khổ.” Nàng tận lực nói xong, vân đạm phong khinh, “Tỷ quay về kinh đi.”

“Tại sao?” Hoàng Phủ Tiệp vô cùng kinh ngạc.

“Thực phi tâm địa thiện lương, ôn nhu hiền thực, tính tình lạnh nhạt, dữ thế vô tranh. Dem hài tử giao cho nàng, chúng ta có thể yên tâm.” Trong chốn hậu cung, Thực phi chính là nhân tuyển thích hợp nhất.

“Muội...” Hoàng Phủ Tiệp hoảng hốt trợn mắt há mồm, lặng một lúc sau mới nói, “Muội... biết?” Đây chính là bí mật của nàng, ngay cả Tề Duệ cũng không biết.

“Tề vương có thể phái thám tử thăm dò quân tình của ta, muội cũng có thể phái thám tử thăm dò hần?” Hoàng Phủ Tiệp mất tích nửa tháng, nàng chỉ biết Hoàng Phủ Tiệp đang ở bên cạnh tề vương. Mỗi người đều có quyền chọn lựa, nếu Hoàng Phủ Tiệp không muốn đi, nàng không miễn cưỡng.

“Muội làm sao biết ta có thai?”

“Ngu ngốc, muội cũng từng có thai. Nhìn khí sắc của tỷ, cái bụng, dáng đi liền biết.” Lục Thanh Nhã vẽ mặt đau khổ, khuôn mặt trải nghiệm góp sương càng thêm một phần bi thảm.

Biết nàng lại nhớ tới hài tử của mình, Hoàng Phủ Tiệp liền ôm lấy nàng, “Thanh Nhã... xin lỗi.”

“Chúng ta còn có đứa trong bụng tỷ mà, nếu là con gái, chúng ta phò tá nó làm nữ hoàng duy nhất lịch sử, nếu là con trai, chúng ta phò tá nó làm thiên cổ minh quân.” Thanh Nhã cũng ôm lấy nàng, “Ngày mai muội sẽ phái người truyền tin về kinh, bảo Thực phi làm bộ mang thai, lúc tỷ trở lại, sinh hạ hài tử rồi giao cho nàng.”

Hoàng Phủ Tiệp hút một ngụm khí lạnh, “Thanh Nhã, nếu như muội muốn làm nữ hoàng...” Lúc này, thế lực của nàng càng lúc càng to lớn.

Lấy tài trí, quyền thế, mưu lược của nàng, muốn làm nữ hoàng thực sự rất dễ.

Lục Thanh Nhã mỉm cười lắc đầu, “Muội không dám.” Nàng đã nhìn thấu tâm tư Hoàng Phủ Tiệp, “Tỷ biết tại sao muội lại giúp tỷ không? Nói thật, muội một chút dã tâm cũng không có. Thứ muội muốn, là thiên hạ thái bình.”

“Muội xuất thân danh môn vọng tộc, được cả nhà xem như hòn ngọc quý nâng niu trên tay. Năm năm tuổi, cả nhà chết trong chiến loạn, muội thành cô nhi. Lúc nhà tan cửa nát, muội không thể ngăn cản. Hôm nay,

nếu muối có khả năng thì không thể đứng nhìn có thêm hài tử giống muối nhà tan cửa nát. Muối không phải thánh nhân, lại càng không phải đấng cứu thế. Chỉ có thể làm những việc có thể làm.” Đây là bí mật của nàng, là bí mật Lục Thanh Nhã nàng giấu giếm sâu tận đáy lòng. Chính vì bí mật này, đã làm nên chiến thần tướng quân, tạo nên nhất đại danh tướng.

(1) Hoa phục mỹ thực, kim sai la phiến: + hoa phục: quần áo đẹp. + mỹ thực: thức ăn ngon. + kim sai: trâm cài tóc bằng vàng. + la phiến: (phiến: cây quạt), (la: tơ tằm): ở đây chỉ đồ dùng sang trọng.

(2) Chữ “ ” (Khiết) và “ ” (Tiệp) là hai từ đồng âm, đều được phiên âm, đọc là jié

(3) Quyền khuynh triều dã: cũng ý chỉ có quyền lực lớn.

(4) Công cao chấn chủ: (công: cao lao, chấn: uy chấn, chủ: quân chủ) Nói nôm na là công cao hơn chủ (nhưng kết cục lại không được tốt). Trước công nguyên năm 206, Tần triều diệt vong, Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ cùng Hán Vương Lưu Bang tranh đoạt quyền thống trị thiên hạ, nổi danh lịch sử là Hán Sở tranh hùng. Dưới trướng Lưu Bang có một vị tướng tài tên Hàn Tín. Trước công nguyên năm 204, dùng sách lược quyết chiến tới cùng, dùng mấy nghìn binh lực, đánh tan 20 vạn triệu quân. Trước công nguyên năm 202, dùng thập diện mai phục (phục kích từ mười phía), bức tử Hạng Vũ tại Ô giang. Có thể nói, Hàn Tín là vì Lưu Bang tranh đoạt thiên hạ, công lao hãn mã, nhưng đến khi Hàn Tín công thành danh toại, lại không được chết tử tế. Trước công nguyên năm 196, bị thê tử của Lưu Bang là Lữ Trĩ dụ đến Trường Nhạc cung giết chết. Hàn Tín chết, chính là kết quả của “công cao chấn chủ”.

8. Chương 8: Chương 7

Tây Xương vương liên minh Tần Võ vương, Vũ Lăng vương liên minh Tề vương, cùng Thừa Thiên tam quân đối lập.

Tháng mười hai, Thừa Thiên năm thứ mười tám, quân sĩ trong quân trại của Tây Xương, Tần Võ đồng loạt bị bệnh, chúng danh y đều thúc thủ vô sách. Có lời đồn: nghịch thiên hành sự, nhất định phải gánh chịu hậu quả.

Bệnh tình cũng giống như ôn dịch, không có cách nào khống chế. Cho đến tháng ba, Thừa Thiên năm thứ mười chín, Tây Bắc, xương chất thành đống. Chiến thần tướng quân bảy ngờ đánh vào Tây Xương thành, Tây Xương vương, Tần Võ vương liều mạng chống lại, chết dưới ngân thương của chiến thần tướng quân. Hai vị loạn thế kiêu hùng, từ đây kết thúc cuộc đời oanh oanh liệt liệt.

Tàn quân quy thuận Thừa Thiên, đều do chiến thần tướng quân thống lĩnh.

Theo sử sách sau này ghi chép, từ tháng mười hai, Thừa Thiên năm thứ mười tám cho đến tháng ba năm thứ mười chín, bệnh tình của tướng sĩ bá tính trên dưới hơn ba mươi vạn, vô cùng thê thảm. Hơn ba mươi vạn dân này, toàn bộ đều chết trong tay thủ hạ của chiến thần. Về chuyện nàng rút cuộc đã dùng phương pháp gì, không ai biết được. Có người nói là hạ độc. Cũng có người nói, nàng tự tạo dịch chuột, còn gọi trận ôn dịch này là cuộc chiến vi khuẩn. Các sử học gia sau này đều cho rằng giả thiết thứ hai tương đối đáng tin cậy. Thế nhưng, nàng làm sao tự tạo ra ôn dịch?

Sau khi đánh hạ Tây Bắc, chiến thần tướng quân đối xử với bá tính rất tốt, dùng quân lương cứu tế nạn dân. Còn sử dụng phương thuốc độc môn, nhanh chóng khống chế ôn dịch. Nhờ cấp tốc thu phục lòng dân mà bình định được Tây Bắc.

Thanh Nhã kim giáp ngân thương chiến đấu, ở thành lâu Tây Xương nhìn xuống, bỗng nhiên cười nhạt.

“Có gì đáng cười?” Lục Định Viễn đi tới bên cạnh nàng.

“Muội dùng hai năm đánh hạ Tây Bắc, dùng ba năm tiến đánh Đông Nam. Tin chắc, thiên hạ rất nhanh sẽ được thái bình.” Lãnh thổ Tây Xương hiện nay, đều do nàng đánh hạ, có thể không cười sao?

Lục Định Viễn giơ ngón cái lên, “Danh hiệu chiến thần, muội hoàn toàn xứng đáng.” Trước lúc gặp được Thanh Nhã, hắn nằm mơ cũng không ngờ, chiến thần tướng quân đỉnh đỉnh đại danh lại là muội muội của mình.

“Trả giá quá lớn.” Thanh Nhã đã dùng tính mạng hài tử của mình để đổi lấy cái danh hiệu đó.

Lục Định Viễn không hiểu được ý tứ của nàng, “Đánh hạ Tây Bắc, cũng đến lúc đánh Đông Nam rồi.”

“Đúng vậy, nên đánh Vũ Lăng vương.” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bạch lăng trên trán, “Nên nhuộm máu rồi.”

“Rất dễ a, trò cũ diễn lại.” Kỳ thực hắn cũng không biết nàng dùng phương pháp gì.

Lục Thanh Nhã lắc đầu, “Thủ đoạn này, dùng một lần là đủ lắm rồi. Chết quá nhiều người, muội không muốn tiếp tục trông thấy máu chảy thành sông.”

“Vũ Lăng vương vẫn chưa có hành động.”

Thanh Nhã cười nhạt, “Vì tính được hắn không dám hành động tùy tiện, muội mới dám bí mật đến Tây Xương gây trận vì khuân chiến này. Hắn là một kẻ rất cẩn thận, Nhâm Thiên Lưu, Lục Định Viễn, Trịnh Phi, giám quốc công chúa, còn có chiến thần tướng quân ở đó, hắn không dám đánh.” Có năm vị tướng quân độc nhất vô nhị cùng sáu mươi vạn đại quân, nếu không tuyệt đối nắm được phần thắng, hắn sẽ không dễ dàng chịu chết.

“Ta vẫn không hiểu muội tại sao lại giấu giếm tin tức công chúa bỏ đi, còn lén lút đến Tây Xương, bây giờ đã rõ.” Muội muội này của hắn, mưu lược quả nhiên rất giỏi.

“Kỳ thực ban đầu mang binh trợ giúp Nhâm tướng quân là kế hoạch của muội và Yến tướng quân, áp chế Vũ Lăng vương, để Tây Xương buông lỏng cảnh giác.” Bất được con chuột bị ôn dịch là ngoài ý muốn, bất được hơn n con chuột cùng nhau nhiễm bệnh càng ngoài ý muốn hơn.

“Được rồi, khi nào trở lại.” Không có sự đồng ý của Thanh Nhã, hắn vẫn không đem chuyện Thanh Nhã chính là chiến thần tướng quân truyền về Lục gia, người Lục gia vẫn cho rằng Thanh Nhã mất tích.

Lục Thanh Nhã ngẩng đầu, nhìn về phương xa, “Tây Xương vương cùng Tấn Vô vương được xưng là có trong tay năm mươi vạn hùng binh, bản tướng quân dùng hai mươi vạn binh lực, dư sức đánh bại bọn chúng.”

Lục Định Viễn ngây người một lúc, lập tức cười ra tiếng, “Tổng cộng đem ba mươi vạn quân Tây Xương đóng quân, năm vạn còn lại phục kích, mười lăm vạn thu gặt lúa mạch. Mặt khác, cho mười vạn mặc trang phục cải trang, do Yến tướng quân thống lĩnh, ngày đêm viện trợ Nhân tướng quân.”

Lục Thanh Nhã như đã định liệu trước, “Nếu không huynh nghĩ muội tại sao lại muốn dệt vải nuôi ngựa, chính là sớm đoán được ngày hôm nay. Đánh Tây Xương, đều vì muốn đánh Vũ Lăng vương. Hắn biết muội đánh hạ Tây Bắc, rất khó thể bất ngờ tấn công Nhâm tướng quân. Nếu hắn xuất binh, nhất định trúng phải mai phục của Yến tướng quân.”

Lục Định Viễn than nhẹ, “Chiến thần tướng quân nhìn xa trông rộng, mưu lược hơn người.” Đi một bước tính trăm bước, tài trí như vậy, ai có thể so sánh a? Lục gia có được nữ nhi như vậy, không biết là may mắn hay bất hạnh đây?

“Mưu lược chẳng đáng để tâm, cái này gọi là ra chiêu không giống lẽ thường. Biết tại sao muội phá được trận pháp của Vũ Lăng vương không? Bởi vì muội phá vỡ lẽ thường. Từ cổ chí kim, gặp quân trận đương nhiên phải nghĩ cách phá trận. Mà muội, lại từ góc độ khác để suy xét vấn đề. Biết muội tại sao phá quân đội thu gặt lúa mạch không? Thứ nhất vì muốn kẻ địch không hiểu chúng ta rốt cuộc muốn làm gì? Thứ hai, mười vạn đại quân đột nhiên biến mất căn bản không thể che giấu được, cho nên, muội để những kẻ còn lại đến ruộng lúa làm việc, cỏ lúa rất nhiều có thể giấu người, thoát nhìn chẳng có gì lạ.” Lục Thanh Nhã nói, chậm rãi đi xuống lầu.

Lục Định Viễn nhìn tư thế oai phong凛冽 của nàng, “Thanh Nhã ơi Thanh Nhã, đáng tiếc muội là nữ nhi.” Nếu là nam nhi, sợ rằng...

Lục Thanh Nhã ngoái đầu nhìn lại, cười cười, “Đại ca, Thanh Nhã đời này kiếp này, chỉ làm võ tướng. Muội nhận lời tỷ tỷ, thay tỷ ấy tranh đoạt thiên hạ. Thanh Nhã là võ tướng, không phải lời nói đùa.” Ngụ ý chính là: Lục gia muốn có biện pháp gì, hỏi ngân thương trong tay nàng trước.

Lục Định Viễn có chút xúc động gật đầu, “Ta hiểu rõ, hiểu rõ.”

Thanh Nhã dù thông minh cách mấy cũng có lúc đoán lầm. Vũ Lăng vương vẫn chưa xuất chiến, vẫn chưa trúng kế.

Tháng năm, Thừa Thiên năm thứ mười chín, triều đình phái trăm vạn đại quân hội hợp. Yến Đình làm chủ soái, Nhâm Thiên Lưu làm phó soái, chiến thần tướng quân làm tiên phong.

Tháng bảy, Thừa Thiên năm thứ mười bảy, Thục phi sinh hạ trưởng tử cho Hoàng Phủ Thành, tên gọi một chữ Hạo.

Hoàng tử vừa đầy tháng, giám quốc công chúa đại xá thiên hạ, ban thưởng tam quân.

Đánh tránh bại lộ thân phận nữ nhi, Lục Thanh Nhã luôn không uống rượu, tối nay, lại ngoại lệ cùng các vị tướng quân uống vài chung.

Vài chén, căn bản so với một chén cũng không khác nhau lắm. Trở lại quân trại, bản tính cảnh giác trời sinh của nàng lập tức phát hiện bên trong có người.

Nàng khẽ liếc mắt vào màn, cầm lấy cái chén rót ra một chén nước, “Nếu dám đến, còn sợ ta phát hiện sao?”

“Chiến thần tướng quân.” Một nam tử chậm rãi bước tới.

“Hôm nay công chúa đại xá thiên hạ, bắt luật người tại sao tới, ta đều không giết người. Có trộm cái gì thì để lại hết, người đi.” Lục Thanh Nhã nhìn không chớp mắt.

“Nghe danh chiến thần tướng quân đã lâu, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hắc y nhân bỏ khăn che mặt, dùng khuôn mặt thật đối mặt với nàng.

Nàng uống một ngụm trà, “Không cần biết người là ai, có trộm gì thì giao ra đây. Không có trộm, đi ngay.”

“Tối nay ta đến là muốn tìm Hoàng Phủ Tiệp.”

“Không nghe nói sao? Tỷ ấy về kinh rồi.” Tin tức này từ lâu đã bố cáo thiên hạ, hắn không biết sao?

Hắn đi tới bên cạnh bàn, rót một chung trà, “Chiến thần tướng quân điều binh khiển tướng, luôn luôn hư hư thực thực, khiến người khác nghĩ mãi không ra. Công chúa mất tích đã hơn một năm, tướng quân có thể một tay che trời, giấu giếm cẩn thận, ai biết tin tức công chúa không ở trong quân là thật hay giả?” Hắn rất ít khi bội phục ai, nhưng chiến thần tướng quân chính là kẻ khiến hắn tâm phục khẩu phục.

Thanh Nhã mâu quang khẽ biếng, dừng động tác uống trà, “Tề vương đêm nay đến đây, chỉ vì để xác định một việc?”

“Mong tướng quân cho biết.” Thật là lợi hại, có thể đoán được thân phận của hắn.

Nàng nhắc ấm trà lên, rót nước trà sớm đã lạnh từ lâu vào ly của hắn, “Tề vương ngài yên tâm, ta cùng tỷ tỷ nhất định phò tá Hạo nhi ngồi lên ngôi vị hoàng đế.” Người biết Hoàng Phủ Tiệp mất tích không nhiều, từ khí thế cùng ý đồ của hắn phán đoán, không phải Tề vương thì còn ai nữa?

Tề Duệ cười khỏ, “Ta chỉ muốn mẫu tử bọn họ ở cạnh bên ta.”

Lục Thanh Nhã cười nhạt, “Chỉ cần chiến tranh kết thúc, các người có thể đoàn tụ rồi.” Tề Duệ quả nhiên đối với Hoàng Phủ Tiệp tình thâm nghĩa trọng, chỉ tiếc, mỗi người một chủ.

Nhìn nụ cười lạnh nhạt của nàng, Tề Duệ trong đầu hiện lên một chút hình ảnh. Một tia cười khỏ không thích hợp xuất hiện trên môi hắn, “Ân tình của Lục cô nương, Tề Duệ ghi nhớ trong lòng.”

“Người biết ta là nữ?” Nàng từ đầu đến chân có chỗ nào giống nữ nhân? Tuy rằng, nàng vốn chính là nữ nhân.

“Lộ Thanh... Lục Thanh Nhã... Thì ra...” Tề Duệ cười khỏ, “Không ngờ, chiến thần tướng quân đỉnh đỉnh đại danh, đúng là một nữ tử.”

Lục Thanh Nhã lườm hần một cái, “Nữ nhân cũng có thể tranh giành quyền lực.”

“Cô muốn gặp Mộ Dung Quyết không?” Tề Duệ đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Thanh Nhã nhàn nhạt liếc hần một cái.

Tề Duệ tán thưởng bật một ngón cái lên, “Chiến thần tướng quân đúng là chiến thần tướng quân, thấy biến không sợ.”

“Đừng nói Mộ Dung đại ca là tướng quân dưới trướng của ngươi.” Mộ Dung Quyết có nhìn thế nào cũng không giống thị vệ bình thường.

“Hần là... hảo huynh đệ của ta.” Tề Duệ có chút giấu giếm.

“Quả nhiên là vậy.” Huynh đệ tốt của Tề vương, há có thể là người thường?

“Nếu như cô muốn gặp hần, ba ngày sau, giờ tỵ, chờ ở rừng cây ngoài thành.” Tề Duệ lộ ra nụ cười không có thâm ý gì khác, xoay người bước đi.

Lục Thanh Nhã lẩm bẩm, lập tức cười khỏ, “Vũ Lăng vương muốn gặp ta, Lục Thanh Nhã liều mạng đi bồi.”

Ngân thương, kim giáp, bạch lăng, Lục Thanh Nhã một thân quân trang, tư thế oai phong lẫm liệt.

“Mộ Dung đại ca, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mối nàng gương ra một nụ cười.

Mộ Dung Quyết chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt lãnh liệt dừng lại trên người nàng, “Thanh Nhã?”

“Mộ Dung đại ca, hai năm không gặp, khỏe chứ?” Hai năm rồi, bất tri bất giác, bọn họ đã xa nhau hai năm.

“Ta khỏe.” Mộ Dung Quyết vươn tay, đem nàng kéo vào lòng.

Ôn nhu tựa vào ngực hần, Thanh Nhã nắm chặt ngân thương, “Biết ta là ai không? Ta là chiến thần tướng quân, Vũ Lăng vương.”

“Bạch mã ngân thương, kim giáp hồng lăng.” Hần sớm nên nghĩ ra, Lộ Thanh chính là Lục Thanh Nhã.

“Sai rồi, là bạch lăng.” Lục Thanh Nhã trong mắt lộ ra hàn ý, khoe môi giật giật.

“Tại sao lại là bạch lăng?”

“Bởi vì... hồng lăng chỉ dùng để nhuộm máu.” Lục Thanh Nhã ngẩng đầu, đôi mắt ngây thơ thanh thuần nhìn hần.

Cảm giác được sát khí trên người nàng, Mộ Dung Quyết thần sắc khê biến, “Tại sao?”

“Có biết tại sao ta không làm hoàng hậu không?” Thanh Nhã hai tay vẫn ôm lấy thắt lưng hần, hàn ý trong đáy mắt càng lúc càng sâu, “Bởi vì, ta gặp hần, một phải một nam tử ta yêu, trao hết tất cả cho hần. Sau khi hần bỏ đi, ta phát hiện là mình mang thai. Vì hài tử, ta đào hôn. Lục gia quyền cao chức trọng, chỗ bọn họ không thể tìm ra, chỉ có hoàng cung. Cho nên, ta trốn trong tấm cung của trưởng công chúa. Trải qua thay triều đổi đại, cung đình tranh đấu, Tiệp nhi trở thành giám quốc công chúa, sau đó xảy ra loạn tứ vương. Tiệp nhi muốn ta giúp tỵ ấy, ta đồng ý. Không ngờ là, một trận đánh Tây Xương dưới thành, Vũ Lăng vương bắn ta một tiễn, khiến ta mất đi hài tử. Không ngờ a, thật không ngờ...” Không ngờ kẻ giết hài tử của nàng, lại là phụ thân hài tử.

Mộ Dung Quyết khê động thân thể, sắc mặt lạnh lùng đột nhiên biến đổi, hai tay buộc chặt lấy thân thể nàng vào trong ngực.

Lục Thanh Nhã cười khỏ, nước mắt theo gương mặt chậm rãi chảy xuống, “Ta vẫn thấy không giữ được hài tử là có lỗi với hần. Bây giờ mới biết, phụ thân hài tử thực ra không cần nó, bởi vì, thứ Vũ Lăng vương

muốn chính là đại nghiệp thống trị thiên hạ. Huống chi, Vũ Lăng vương sớm đã có kiêu thiếp, ái tử. Mà ta, bất quá chỉ là một món đồ chơi của hắn.”

Mộ Dung Quyết gắt gao ôm nàng, “Thanh Nhã, ta không phải không cần nàng và hài tử.”

Lục Thanh Nhã hờ hững nhún nhún vai, “Trải qua hai năm nam chinh bắc chiến, ta đã không còn là thiếu nữ vô tri năm đó.”

Lục Thanh Nhã càng lãnh tĩnh, Mộ Dung Quyết càng thêm sợ hãi, “Thanh Nhã, nàng không nên như vậy.” Nàng thân là chiến thần tướng quân, dụng binh như thần, kinh nghiệm sa trường, vốn dĩ nên giữ tâm lãnh tĩnh. Không hiểu tại sao, thần sắc của nàng khiến hắn kinh hồn bạt vía.

“Năm đó, kẻ quyền cao chức trọng lại tự hạ thấp mình lên vào kinh thành liên lạc triều thần, quả nhiên đã có ý đồ mưu phản.” Tiên hoàng hạ chỉ, tứ vương cả đời không được vào triều. Hắn mạo hiểm sinh mạng lên vào kinh thành, lòng của Tư Mã Chiêu, ngay cả người qua đường cũng biết. (1)

Không chỉ đoán được thân phận hắn, ngay cả mục đích của hắn cũng đoán được, “Nàng đang trách ta?” Mộ Dung Quyết bất đắc dĩ thở dài, “Thanh Nhã...ta...”

Lục Thanh Nhã chậm rãi buông tay, ngân thương rơi trên mặt đất, “Mộ Dung đại ca, muốn ta sao?”

Ánh mắt nàng vừa thanh thuần vừa mỉa mai, khiến không nam nhân nào có khả năng chống lại, “Phải.”

“Hi hi.” Thanh Nhã nhón chân, trên môi hắn hôn một cái.

“Tiểu cô nương...” Mộ Dung Quyết ôm chặt nàng, nhanh chóng đem nàng đặt trên mặt đất, “Ta muốn nàng.”

“Mộ Dung đại ca... ta... người ta rất nhớ chàng.”

Hắn tựa hồ nhìn thấy mình là Mộ Dung Quyết năm đó, nàng cũng là tiểu cô nương năm đó.

Tình thanh khiết nhất, yêu thanh khiết nhất, cũng là dục vọng nguyên sơ nhất.

Tứ chi giao triền, mồ hôi đổ ra. Bọn họ dùng thân thể, phát tiết ra kích tình ẩn giấu đã hai năm trong người.

Tuy là thừa, nhưng vẫn như cũ có chút cảm giác mất mát.

Mộ Dung Quyết nhặt y phục rơi trên mặt đất, mặc lên người Thanh Nhã.

“Không được, không mặc.” Lục Thanh Nhã ngăn lại y phục trên tay hắn, hờn dỗi mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Mặc vào, cẩn thận kéo lạnh.” Mộ Dung Quyết không cam tâm, lần thứ hai nhặt y phục lên.

“Không mặc.” Nàng tiến vào trong lòng hắn, “Cứ như vậy mà muốn đuổi người ta đi sao? Ta không muốn mặc.”

“Sợ nàng bị lạnh.”

“Vũ Lăng vương đỉnh đỉnh đại danh, lãnh khốc vô tình cũng nói mấy câu buồn nôn như vậy?” Lục Thanh Nhã trái lại để cho hắn mặc y phục vào.

“Ta vẫn là Mộ Dung đại ca của nàng như trước.”

“Ta thực sự quá ngốc, Mộ Dung Quyết, Mộ Tuyệt, sớm nên nghĩ đến.” Nàng lắc đầu thở dài, cố làm ra vẻ, “Uống cho Lục Thanh Nhã ta cả đời thông minh.”

“Theo ta đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta yêu nàng.” Dùng giọng điệu lạnh lùng nói ra những lời này, không hề có sức thuyết phục.

Khi y phục chỉnh tề, Lục Thanh Nhã chậm rãi đứng lên, cao ngạo nhìn hắn, “Phóng mắt khắp thiên hạ, người có thể so sánh với bản tướng quân cũng chỉ có chàng. Sau này gặp lại ở sa trường, không được hạ thủ

lưu tình.” Lục Thanh Nhã đem ngân thương giữ ở phía sau, ngạo khí mười phần, tư thế oai phong lẫm liệt, “Vũ Lăng vương, bản tướng quân cùng chàng gặp lại ở sa trường.”

Mộ Tuyết luôn luôn lạnh lùng bắt đầu hơi sững sốt, “Nàng...” Biến đổi thật sự nhanh vậy chứ?

“Vũ Lăng vương, khi chưa mặc y phục, chúng ta là tình lữ, còn khi đã mặc y phục vào rồi, chúng ta là kẻ thù. Ta là tướng quân triều đình, chàng là phản tặc.” Lục Thanh Nhã kiên quyết xoay người, “Vũ Lăng vương, gặp nhau ở sa trường.”

Tiếng gió vi vu, lá cây đan vào nhau sần sật, trắng lạnh lu mờ.

Lục Thanh Nhã đi xa, Tề Duệ từ trong góc tối bước ra, vỗ vỗ vai Mộ Tuyết, “Giám quốc công chúa và chiến thần tướng quân, hai huynh đệ chúng ta đúng là... Chúng ta là phản tặc, các nàng là bình loạn, ai...”

Mộ Tuyết liếc nhìn hắn một cái, “Người không nhìn lên chứ?” Tốt nhất đừng nói với hắn Tề Duệ đã nhìn thấy...

“Ta xin thề, đến liếc mắt cũng không có.” Hắn không có hứng thú này.

“Giám quốc công chúa thì dễ đối phó, còn chiến thần tướng quân lại rất khó chơi.”

“Chính xác.” Chỉ ít Tiệp nhi sau khi biết thân phận của hắn, vẫn bằng lòng ở lại bên cạnh hắn.

Hắn nhìn về phía Lục Thanh Nhã biến mất, giọng điệu kiên quyết, “Ta muốn nàng.”

“Chỉ có đánh bại nàng, người mới có thể có được nàng. Chỉ là, muốn đánh bại nàng không phải chuyện dễ.” Lục Thanh Nhã dụng binh, không thua gì Vũ Lăng vương.

“Hành sự tại nhân.” Chiến thần tướng quân quả nhiên lợi hại, hắn cũng không kém.

“Tại sao không nói nàng biết, người tạo phải là vì hiểu lầm Hoàng Phủ Thành hoành đao đoạt ái (2).”

“Ta không muốn nàng nghĩ rằng mình là hồng nhan họa thủy.”

—

(1) Lòng của Tư Mã Chiêu, ngay cả người qua đường cũng biết: Xuất phát từ một điển tích thời Tam quốc.

Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mao nhìn thấy đại tướng quân Tư Mã Chiêu nắm quyền lớn, làm việc hống hách bá đạo thì không nhẫn nhịn được. Một hôm, ông ta triệu thượng thư Vương Kinh cùng ba đại thần vào trong cung, rất tức giận nói:

- “Dã tâm của Tư Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta, hôm nay ta muốn cùng các người đi thảo phạt nó”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nhẫn nại, không nên chuốc đại họa vào thân, nhưng Tào Mao không nghe, tập hợp các cấm vệ quân và các thái giám hầu cận lại đánh tử trong cung đánh ra.

Không ngờ, có người để lộ tin tức cho Tư Mã Chiêu biết, kết quả Tào Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn sự dã tâm phản nghịch Tư Mã Chiêu thì ngày càng rõ ràng hơn.

(2) Hoành đao đoạt ái: cướp đoạt tình yêu.

9. Chương 9: Chương 8

Giám quốc công chúa mỗi lần vào quân doanh, đầu tiên đều triệu kiến chiến thần tướng quân. Còn cùng với Vũ tướng quân cùng ra cùng vào, cùng ăn cùng uống. Trong quân sớm xuất hiện lời đồn, hai người họ có quan hệ mật thiết với nhau.

Lần thứ hai giám quốc công chúa trở lại quân doanh, đương nhiên vẫn như cũ triệu kiến chiến thần tướng quân.

Nghe nói Hoàng Phủ Tiệp đại giá quang lâm, Lục Thanh Nhã vội vàng vàng từ tháp tượng đứng lên, ngay cả giày cũng không kịp mang vào, “Tiệp nhi, tỷ rất cuộc cũng trở về.”

Tùy tùng theo bên người Lục Thanh Nhã kiến quái bất quái (1), “Ta ra ngoài canh chừng.”

“Thanh Nhã, muội lại đổi tùy tùng nữa?” Vì không muốn bại lộ thân phận nữ nhi, cứ cách một khoảng thời gian lại thay tùy tùng đã trở thành thói quen của nàng.

“Đúng vậy.” Thanh Nhã cười cười, “Bất quá tỷ yên tâm, sau này không đổi nữa.”

“Tại sao?” Hoàng Phủ Tiệp nghi hoặc.

Thanh Nhã cười thần bí, “Bởi vì... nàng cũng là nữ.”

“A?” Hoàng Phủ Tiệp ngây ngẩn cả người.

“Lục Thanh Nhã muội lẫn lộn nhiều năm như vậy, đương nhiên phân biệt được nam nhân với nữ nhân rồi. Vừa liếc mắt nhìn Tổ Tâm, muội đã biết nàng là nữ. Sau khi nàng được điều động đến bên cạnh muội, nha đầu kia còn tưởng muội có sở thích đoạn tụ, sợ đến bộ dáng vô cùng khốn khổ.” Sau khi biết nàng cũng là nữ tử, Tổ Tâm trực tiếp sợ đến ngất xỉu.

Hoàng Phủ Tiệp vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thô ráp của Thanh Nhã, “Thanh Nhã, ba năm rồi.”

“Đúng vậy, ba năm rồi, trận chiến này, đánh ba năm. Ba năm nay, muội ăn gió nằm sương. Không có được một ngày yên bình, muội hi vọng mau chóng kết thúc cuộc chiến này đi.” Nói xong lời cuối cùng, trong đáy mắt nàng hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Chuyện nên làm cuối cùng cũng phải làm, chuyện gì đến, rốt cuộc cũng sẽ đến.

Tháng mười, Thừa Thiên năm thứ mười chín, đại quân triều đình chính thức quyết chiến cùng quân Vũ Lăng vương và Tề vương.

Tề vương tự mình khiêu chiến, giám quốc công chúa nghênh chiến. Hai bên thế lực ngang nhau, đánh đến khó phân thắng bại.

“Lão phu sơ suất, sao lại để công chúa tự mình xuất trận.” Tề vương rất có danh tiếng, cũng là một nhân vật rất lợi hại. Công chúa dù sao cũng là hạng nữ lưu, chưa hẳn đánh bại được hẳn.

Thanh Nhã nhìn về xa xa, không có chút nào lo lắng, trái lại còn có một loại cảm giác thích ý, nhẹ nhàng, “Yến tướng quân không cần tự trách, là yêu cầu của công chúa mà.” Giám quốc công chúa cùng Tề vương trên sa trường đánh nhau một trận chính là ước định của hai người họ. Huống chi, Tề vương tuyệt đối không làm tổn thương Tiệp nhi.

Đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Nhâm Thiên Lưu thốt lên, “Công chúa, cẩn thận...”

Lục Thanh Nhã vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Tề Duệ đánh rút binh khí của Hoàng Phủ Tiệp.

Trong chớp mắt, Hoàng Phủ Tiệp đã bị Tề Duệ bắt lên lưng ngựa.

Nàng mắt trừng môi há, “Bắt giữ?” Hoàng Phủ Tiệp võ nghệ cao cường, lại bị Tề Duệ bắt giữ như vậy? Nàng không phải đã nương tay chứ?

“Lão phu đi...” Thấy công chúa bị bắt, Yến Đình lão tướng quân vô cùng kích động.

Thanh Nhã gơ ngón thương ra, ngăn cản Yến Đình tướng quân, tự mình giục ngựa đuổi theo, “Ta đi.”

Vó ngựa cất lên, bụi bay ngập trời, “Tề vương, giao công chúa của chúng ta ra.” Hoàng Phủ Tiệp tốt xấu gì cũng là giám quốc công chúa, dù có muốn gặp riêng, cũng không được bắt ngay trên chiến trường như vậy.

“Không được.” Một giọng nói uy nghiêm, lạnh lùng không gì sánh được vang lên.

Lục Thanh Nhã vẫn đang ngồi trên lưng ngựa, ngạo nghễ nhìn hẳn, “Vũ Lăng vương, chúng ta rốt cuộc cũng gặp trên chiến trường.”

Một Tuyết một thân ngân sắc áo giáp, uy phong凛冽, “Chiến thần tướng quân, bản vương chờ đã lâu.”

“Kỳ thực, sở trường của ta chính là dùng kiếm, đáng tiếc, bạch mã ngân thương đã trở thành ký hiệu của bản tướng quân rồi.” Lục Thanh Nhã trong mắt hiện ra hàn quang, ngân thương bất ngờ hướng về phía Mộ Tuyết, “Vũ Lăng vương, hôm nay, ta dùng máu của ngươi báo thù cho hài tử còn chưa chào đời. Ngân thương trong tay chiến thần tướng quân, không nhuộm máu của ngươi, thì không bỏ qua.”

Mộ Tuyết dùng trường kích (2) chống lại ngân thương của nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy dừng lại trên người nàng, “Thanh Nhã, chúng ta rốt cuộc cũng gặp lại trên chiến trường.” Quyết chiến sinh tử, không phải điều hân mong muốn.

“Ta là tướng quân triều đình, ngươi là phản tặc, đương nhiên phải gặp lại trên chiến trường.” Ngân thương chuyển động, không chút lưu tình.

Mộ Tuyết cũng không thủ hạ lưu tình, “Nàng có kiên trì của nàng, ta có kiên trì của ta.” Hân rất hiểu nữ tử kiêu ngạo này, nàng, tuyết đối không cho phép hân thủ hạ lưu tình.

“Ngươi là loạn thế kiêu hùng, đã tâm bưng bưng, ta không trách ngươi. Ta hận, chính là hận ngươi bội tình bạc nghĩa. Làm võ tướng, ta kính trọng ngươi. Làm nữ nhân, ta hận ngươi. Ta có thể chấp nhận ngươi tạo phản, nhưng không chấp nhận ngươi lừa dối tình cảm của ta, hại chết con chúng ta.” Ngân thương xuyên thủng qua áo giáp, máu tươi từ trên người Mộ Tuyết theo ngân thương từng giọt chảy xuống.

Một thương này, bao gồm hận ý.

Mộ Tuyết chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, “Thanh Nhã nàng không muốn giết ta?”

“Ở trên sa trường, không phải ngươi chết thì là ta chết.” Thanh Nhã cắn răng đẩy một cái, ngân thương cắm vào càng lúc càng sâu, “Vốn dĩ không cần nhường ta, có bản lĩnh thì đánh với ta.” Bó thí của hân, nàng không cần.

“Chiến thần tướng quân, danh bất hư truyền.” Hân cười yếu ớt, đây là lần đầu tiên nàng thấy hân cười.

Lục Thanh Nhã rút lại ngân thương, Mộ Tuyết lập tức máu chảy đầm đìa, “Ta nói cho ngươi biết, trên chiến trường tuyết đối không được lưu tình.”

“Ta biết.” Máu chảy đầm đìa, nhưng trường kích vẫn không thủ hạ lưu tình, “Thanh Nhã, nàng đã dùng máu của ta báo thù cho hài tử còn chưa xuất thế, bây giờ, mới là trận chiến của Vũ Lăng vương cùng chiến thần tướng quân.”

“Tốt.” Lục Thanh Nhã tận lực quên đi việc hân đang máu chảy đầm đìa, cố gắng đè nén cảm xúc.

Bây giờ mà còn yêu thương hân, nàng thực sự là điên mất rồi.

Lục Thanh Nhã được xưng là chiến thần, bách chiến bách thắng. Tây Xương vương, Tấn Vô vương cả đời kiêu hùng, đều chết dưới ngân thương của nàng. Từ ngày đầu tiên bước ra sa trường, chưa bao giờ nếm mùi thất bại. Hôm nay, nàng đã bại.

Trong khoảnh khắc bị Mộ Tuyết đánh rớt xuống ngựa, nàng chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển. Nàng thua, chiến thần đỉnh đỉnh đại danh, cư nhiên lại thua.

“A...” Lục Thanh Nhã nằm trên mặt đất lăn lộn, ôm chặt bụng, phát ra tiếng rên thống khổ.

Mẹ nó, ra tay đúng là quá nặng. Cư nhiên đánh cho kẻ mình đồng da sắt như nàng cũng phải thống khổ.

Dòng máu đỏ tươi lập tức chảy ra, ứ đọng trên mặt đất, “Thanh Nhã...” Lần đầu tiên trong cuộc đời Mộ Tuyết sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Lục Thanh Nhã ngẩng đầu, mồ hôi từng giọt từng giọt trên trán lăn xuống, “Bụng ta đau quá a.” Sẩy thai lần đó cũng không đau như thế này.

Hân vội vội vàng vàng cúi người ôm lấy nàng, “Nàng sao rồi?”

“Bụng ta đau quá, chịu không nổi nữa rồi...A...” Nàng nói xong câu cuối cùng, nhịn không được khóc ra thành tiếng.

Chiến thần tướng quân có bị đánh chết cũng không rơi lệ, lại rơi lệ trong trận chiến này.

Lục Định Viễn chạy đến ứng cứu nhìn thấy vết máu trên mặt đất, cũng sợ đến sắc mặt tái nhợt, “Vũ Lăng vương, buông ra.”

Sau khi đem nàng đặt trên lưng ngựa, Mộ Tuyết cũng phóng lên ngựa, “Ta đưa nàng đi.”

“Ca... muối đau bụng quá...” Lục Thanh Nhã nước mắt từng giọt rơi xuống.

Mộ Tuyết không bận tâm đến Lục Định Viễn, kéo lấy Thanh Nhã, quay đầu ngựa, “Thanh Nhã đừng sợ, ta lập tức đưa nàng đi tìm đại phu.” Trong giọng nói của hắn không giấu được vài phần run sợ.

Âm thanh của Mộ Tuyết tuy rằng là nhỏ, nhưng lại để Lục Định Viễn nghe được rõ ràng. Nhìn theo bóng lưng bọn họ, hắn có chút suy nghĩ.

Lục Thanh Nhã lần thứ hai sảy thai, chính là một đôi thai long phụng, tin tức này đối với Mộ Tuyết mà nói, giống như sét đánh giữa trời quang.

Từ lúc đại phu nói ra tin tức này, hắn không ăn không uống, canh giữ bên người Lục Thanh Nhã.

Hoàng Phủ Tiệp đi vào phòng, nhìn cơm canh nguội lạnh, lại nhìn đến Thanh Nhã đang bất tỉnh mê man, nhin không được lắc đầu thở dài, “Thanh Nhã thật là đáng thương a.” Nếu như nàng liên tục mất đi ba hài tử, còn đều là do cha hài tử làm ra, nàng nhất định điên mất.

“Ta hại nàng.” Mộ Tuyết sắc mặt mất hồn như một bức tượng điêu khắc.

Hoàng Phủ Tiệp lườm hắn một cái, “Vô nghĩa, lần trước ngươi bắn muối ấy một tiễn thì thôi, lần này cư nhiên trực tiếp đánh vào bụng muối ấy. Trong bụng muối ấy là hai tiểu hài tử của ngươi, ngươi có biết không?”

“Ta biết.” Hắn vẫn như cũ diện vô biểu tình, nơi đáy mắt lạnh lùng như có một chất lỏng màu hổ phách chảy ra.

Không thể nào? Vũ Lăng vương cũng biết rơi lệ?

Hoàng Phủ Tiệp vốn đang trừng mắt há mồm bỗng dưng phục hồi lại tinh thần, “Ăn chút gì đi, ngươi đói chết thì ai chăm sóc cho muối ấy.” Làm tù binh mà kiêu ngạo thế này, cũng chỉ có một mình nàng.

“Ra ngoài trước đi.” Mộ Tuyết khoát tay, bảo nàng lui ra ngoài.

Hoàng Phủ Tiệp không nói gì nữa, ngược lại lui ra ngoài. Vừa đi tới hoa viên, đã thấy Tề Duệ từ đằng trước đi tới, “Tiệp nhi, bắt được một gian tế.”

“Ai?” Một lòng một dạ lo lắng cho Thanh Nhã, Hoàng Phủ Tiệp thần tình lơ đãng.

“Nàng tới xem.” Tề Duệ dắt tay Hoàng Phủ Tiệp.

Nhìn thấy gian tế dáng người nhỏ nhắn xinh xinh, Hoàng Phủ Tiệp nhin không được thốt ra, “Tổ Tâm? Người tới đây làm gì?”

“Ta đến tìm tướng quân.” Hạ Tổ Tâm tàn bạo trừng mắt nhìn nam nhân đã bắt nàng, “Không cẩn thận bị tên này bắt.”

“Kẻ này là gian tế triều đình.” Nam tử lạnh lùng liếc nàng một cái, “Tốt nhất là giết đi.”

Hoàng Phủ Tiệp tự tiểu phi tiểu, “Mộ Thiệu đại ca, người ta là nữ tử, người nắm vạt áo của người ta như vậy xem có được không?”

Mộ Thiệu nhanh chóng buông Tổ Tâm ra, nhìn từ đầu đến chân, đánh giá nàng, “Cô là nữ?”

“Vô nghĩa, ta có nói mình là nam sao?” Tổ Tâm chỉnh sửa vạt áo ngay ngắn, “Công chúa, tướng quân sao rồi?”

“Cô yên tâm, đại ca tự mình chăm sóc nàng.” Mộ Thiệu lạnh lùng nói một câu.

Tổ Tâm quay đầu lại, nhìn Mộ Thiệu một cách kỳ quái, “Không phải chứ? Người chính là đệ đệ của Vũ Lăng vương? Đều là nhi tử của Mộ Hiêu, tại sao người thoát nhìn kém cỏi đến vậy?”

Mộ Thiệu trừng mắt nhìn Tổ Tâm, “Nữ nhân này, to gan lớn mật.” Ngoại trừ đại ca, không ai dám nói hấn kém cỏi.

Tổ Tâm hai tay chống nạnh, “Ta là Hạ Tổ Tâm, có tên có họ. Nếu không phải to gan lớn mật, cũng không trèo tường tới tìm tướng quân nhà ta.”

Hoàng Phủ Tiệp thờ ơ lạnh nhạt, ngáp một cái, “Đi, để bọn họ tiếp tục.”

Hai người cãi đến hăng say, không chú ý Hoàng Phủ Tiệp và Tề Duệ bỏ đi, tiếp tục cãi vã.

“Chỉ là binh tốt nhỏ nhoi, cứ nhiên dám trèo tường, đúng là chán sống.” Triều đình hết người rồi sao? Tại sao trong quân đều là nữ nhân hết vậy?

“Binh tốt nhỏ nhoi không phải là người à? Ta chính là tùy tùng thân cận nhất của chiến thần tướng quân, khuê trung tử muội của giám quốc công chúa.” Hạ Tổ Tâm nhón chân, tận lực phô trương thanh thế.

“Cô có biết bọn ta đối phó với tù binh thế nào không?” Mộ Thiệu cúi đầu, cười đến thập phần gian trá.

“Làm gì?” Hạ Tổ Tâm bị hấn dọa sợ lui về phía sau, bộ dáng vất vả lắm mới tạo thành giờ không còn sót lại một chút khí thế.

“Làm khổ sai.” Mộ Thiệu bá đạo nói, “Từ hôm nay trở đi, cô tới hầu hạ ta, bản tướng quân không chừng sẽ phá lệ khai ân, cho phép cô đi gặp tiểu thư của mình.”

“Công chúa... tướng quân, có ai cứu mạng a...” Trước khi ngắt xỉu, Hạ Tổ Tâm chính là kêu lên như vậy.

(1) Kiến quái bất quái: thấy chuyện quái dị nhưng cũng không lấy làm sợ.

10. Chương 10: Chương 9

Lục Thanh Nhã hôn mê nửa tháng vẫn chưa có chút chuyển biến gì, hô hấp ngày càng yếu ớt, tâm trạng Mộ Tuyết bắt đầu đóng băng. Hấn sợ, sợ nàng từ nay về sau sẽ không tỉnh lại nữa.

Đương lúc mọi người đều đang mặt ủ mày ê, thúc thủ vô sách, Lục Thanh Nhã đột nhiên tỉnh lại.

“Mộ Dung đại ca.” Nàng chậm rãi mở mắt, đôi mắt tràn ngập thâm tình chăm chú nhìn Mộ Tuyết.

“Thanh Nhã.” Hoàng Phủ Tiệp lời kéo Tề Duệ, ba bước nhập thành hai bước, chạy tới bên giường, nắm chặt tay Thanh Nhã.

“Tướng quân.” Hạ Tổ Tâm cũng ra sức chạy tới, dồn Mộ Tuyết qua một bên.

Ba nam nhân liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt lộ ra một loại biểu tình – bất đắc dĩ.

Lục Thanh Nhã không để ý đến hai nữ nhân này, đường nhìn của nàng, rơi vào trên người Mộ Tuyết, “Mộ Dung đại ca...”

“Thanh Nhã...” Mộ Tuyết chen vào giữa hai nữ nhân, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, “Thanh Nhã, nàng thế nào rồi?”

“Mộ Dung đại ca, chàng tiêu tụy đi nhiều quá?” Vuốt ve khuôn mặt của hấn, Thanh Nhã cười yếu ớt, “Chàng xem chàng a, râu cũng mọc ra rồi, rất xấu a.”

Khuôn mặt Mộ Tuyết dán vào lòng bàn tay mềm mại của nàng, “Ta không sao, không có gì, nàng tỉnh lại là tốt rồi.” Nam nhi có lệ cũng không thể rơi, một đời kiêu hùng, lại một lần nữa rơi lệ.

Rõ ràng là một màn nồng tình mật ý, nhưng bốn người đứng xem sợ hãi trong lòng. Lục Thanh Nhã thật sự rất kỳ quái, kỳ quái đến nỗi không nên lời.

Lục Thanh Nhã giơ tay, chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt hắn, “Mộ Dung đại ca, ta còn một tâm nguyện, chàng giúp ta hoàn thành, được chứ?”

Mộ Tuyệt run lên, hầu như nói không thành lời, “Được...”

“Sau này... nữ nhi đầu tiên của chàng đặt tên Tử Lung, nhi tử đầu tiên đặt tên Phong Vân, có được hay không? Đây là... tên mà ta muốn đặt cho con chúng ta. Tử Lung... là tên muội muội của ta... ta...”

Mộ Tuyệt cắt đứt lời nàng, nước mắt nam nhi tuôn xuống như hồng thủy vỡ đê, “Ta đáp ứng nàng, đáp ứng nàng. Nàng mau tỉnh lại đi, nhi tử đầu tiên của chúng ta tên là Phong Vân, nữ nhi đầu tiên tên là Tử Lung.”

“Ta nghe thấy... lúc đó tuy rằng có chút mơ mơ màng màng, thế nhưng, ta nghe đại phu nói, ta không thể sinh hài tử nữa.” Lục Thanh Nhã nhoẻn miệng cười, cười đến phi thường ôn nhu, “Ta mệt mỏi quá, ta muốn nghe, chàng ôm ta, được chứ?”

Hoàng Phủ Tiệp nhịn không được khóc ra thành tiếng, nhào tới bên giường, “Thanh Nhã, không được ngủ, không được. Muội là chiến thần tướng quân, bách chiến bách thắng, không được ngủ a.”

Lục Thanh Nhã vẫn cười ôn nhu như cũ, “Tề vương, khổ cho ngươi rồi.”

Tề Duệ như cũ đi tới bên giường.

Lục Thanh Nhã kéo tay Tiệp nhi, sau đó kéo tay Tề Duệ nắm lại một chỗ, “Chúc hai người... bách niên giai lão.”

“Yên tâm, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.” Tề Duệ đem Hoàng Phủ Tiệp ôm vào trong lòng. Hoàng Phủ Tiệp thuận thế tiến vào trong lòng hắn, khóc đến trời long đất lở.

“Mộ Dung đại ca, ta còn một nguyện vọng nữa, chàng có thể đáp ứng không?” Nàng dùng ánh mắt thiết tha mong chờ nhìn hắn.

“Có thể.” Nếu như nguyện vọng của Thanh Nhã là muốn hắn tự sát, hắn cũng sẽ không chút do dự đáp ứng nàng.

“Sau này, nếu như chàng có được thiên hạ, không được liệt ta vào một trong các hậu phi, cũng không được phong ta.”

“Tại sao?” Tất cả mọi người đều ngây ngốc, chỉ có Hoàng Phủ Tiệp vẫn khóc nức nở.

Lục Thanh Nhã cố gắng dùng hết toàn bộ khí lực, cố gắng ngồi dậy. Mộ Tuyệt nhanh chóng đến bên giường, ôm nàng vào lòng. Thanh Nhã tựa trong lòng hắn, toát ra một nụ cười vô cùng rực rỡ, “Thà chết... cũng không làm nữ nhân của đế vương.” Nàng chậm rãi nhắm mắt, nhưng tiểu ý trên mặt vẫn không hề suy giảm.

Mộ Tuyệt siết chặt cánh tay, ôm chặt lấy nàng, “Ta đáp ứng nàng.”

Nhìn cánh tay Thanh Nhã chậm rãi hạ xuống, Hoàng Phủ Tiệp hung hăng xông tới, nhắm vào Mộ Tuyệt, tay đâm chân đá, “Đều do ngươi hại chết muội muội, đều tại ngươi. Nếu ngươi không tạo phản, Thanh Nhã vĩnh viễn chỉ là một thiếu nữ ngây thơ trong sáng. Đều tại ngươi, đều tại ngươi hại chết Thanh Nhã. Ngươi không chỉ hại chết Thanh Nhã, còn hại luôn hài tử của Thanh Nhã. Thanh Nhã cho dù có chết cũng không tha thứ cho ngươi.”

Hạ Tổ Tâm cũng nhào tới bên giường, khóc đến hoa lệ đầm mưa (hoa lệ trong mưa), “Ô ô ô, tướng quân, người không thể chết.”

“Thật không ngờ nhất đại danh tướng ngày xưa lại hương tiêu ngọc vãn.” Tề Duệ có chút cảm khái.

Lục Thanh Nhã nhíu mày, chậm rãi mở mắt, “Ai nói ta chết...”

“A? Muội còn chưa chết?” Hoàng Phủ Tiệp thất thần.

Thanh Nhã ho khan vài tiếng, giọng nói vô cùng yếu ớt, “Đã chết, nhưng bị tiếng khóc của các người kéo về.”

“Đại phu nói cô khó lòng qua khỏi.” Mộ Thiệu rất không khách khí nói ra sự thực.

“Bây quá, đến khi hân chết ta vẫn chưa chết, ta... Mộ Dung Quyết mỗi ngày đều đổ vào miệng ta cái gì nhân sâm ngàn năm, linh chi, rồi gì đó, ta chết được sao? Ăn nước bọt của hân nửa tháng, ta mà chết thẳng cẳng chẳng phải rất đáng tiếc sao.” Nàng tuy rằng hôn mê, nhưng cũng còn tri giác, “Lục Thanh Nhã ta tốt xấu gì cũng là chiến thần tướng quân, dễ chết như vậy chẳng phải rất mất mặt? Cút, ta muốn ngủ, đừng làm phiền ta.”

Mộ Tuyết là người đầu tiên hồi phục tinh thần, “Mau gọi đại phu.”

Sau khi đại phu chẩn đoán bệnh tình, thân thể Thanh Nhã đã không còn trở ngại gì nữa, chỉ là khí huyết suy yếu, cần được bồi bổ cho tốt.

Từ đó về sau, Thanh Nhã rơi vào tình trạng dầu sôi lửa bỏng.

Hoàng Phủ Tiệp, Mộ Tuyết, Hạ Tổ Tâm ba người thi nhau giặt thuốc bổ đổ vào trong bụng nàng.

Hoàng Phủ Tiệp thân là nữ nhân của Tề vương lại ở Vũ Lăng vương phủ hoành hành bá đạo còn có thể tha thứ, Hạ Tổ Tâm lúc lại lại có quyền được tự làm theo ý mình? Mọi người trong lòng ai ai cũng rõ, nhưng cũng không nói ra. Bị bắt làm tù binh mà trình độ được như các nàng quả là “tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” (Xưa nay chưa từng có ai như vậy)

“Trừ nương nói, nữ nhân sau khi sảy thai uống cái này là tốt nhất, đuổi nhiệt.”

“Tướng quân, phương thuốc này là ta trăm phương nghìn kế tìm tới, mau uống đi.”

“Đói bụng chưa? Dem canh uống hết.”

Lục Thanh Nhã nghiêm túc đảo mắt qua ba người, “Ba người có thấy phiền phức hay không, mỗi ngày đều trình diễn loại tiết mục này?” Liên tiếp xem cùng một màn trong ba tháng.

“Không phiền.” Ba người không hện mà cùng gật đầu.

“Ta bây giờ khỏe mạnh còn hơn trâu, đem kim giáp, ngân thương của ta lại đây, lão tử lập tức thống lĩnh hai mươi vạn đại quân tiêu diệt đám mọi rợ bên ngoài.” Thanh Nhã nói, làm bộ như muốn xuống giường.

Mộ Tuyết sợ đến sắc mặt trắng bệch, “Mau nằm xuống.”

“Nằm mấy tháng rồi, ta mệt a. Nằm đây nghỉ ngơi, so với đánh giặc còn mệt hơn nhiều. Công chúa, ta hiện tại tích lũy được mấy tháng năng lượng. Nghe nói Đại Thạch quốc muốn thừa cơ hội nước ta nội loạn để hưởng lợi phải không? Để ta thống lĩnh hai mươi vạn quân san bằng Đại Thạch quốc.” Chiến tranh đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nàng.

Hoàng Phủ Tiệp dở khóc dở cười, “Làm công chúa, ta thật rất cao hứng khi có một tướng quân trung thành tận tụy như muội. Làm tỷ muội, ta hận không thể bóp chết muội ngay.”

“Ta nói công chúa à, chúng ta hai người đều bị bắt giam, không phải chuyện đùa. Yếu tướng quân bọn họ xem chừng đã vội muốn chết rồi, hai tháng, nghỉ ngơi đủ rồi.” Nàng nhân cơ hội đó nhảy xuống giường, “Về nha, lãnh binh tiêu diệt Vũ Lăng vương với Tề vương.”

Hoàng Phủ Tiệp cùng Mộ Tuyết nhìn nhau, cùng cười nói, “Không đánh.”

“A?” Lục Thanh Nhã trừng to mắt, “Không đánh? Lúc trước không phải muốn đánh cho người sống ta chết hay sao? Tại sao không đánh?”

“Nàng đã nói, thà chết cũng không làm nữ nhân của đế vương, không có nàng, có được thiên hạ cũng không còn nghĩa lý gì nữa.” Chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng lại bao hàm thiên ngôn vạn ngữ. (TN: Sặc, vậy chiến tranh 3 năm chẳng phải quá phi nghĩa còn gì? O_o)

Lục Thanh Nhã đột nhiên cười cười, ánh mắt nhu tình như nước dừng lại trên người Mộ Tuyết.

Ánh mắt giao nhau, nhu tình ngàn vạn.

Tháng mười, Thừa Thiên năm thứ mười chín, chiến thần tướng quân và giám quốc công chúa đồng loạt bị bắt khiến lòng quân đại loạn. Tháng một, Thừa Thiên năm thứ hai mươi, phó soái Nhâm Thiên Lưu tạo phản.

Tháng hai, Thừa Thiên năm thứ hai mươi, giám quốc công chúa và chiến thần tướng quân bình an trở về, Tề vương và Vũ Lăng vương toàn quân quy thuận triều đình. Thánh thượng hạ chỉ, bảo lưu vương vị, đất phong cho Tề vương và Vũ Lăng vương. Nhâm Thiên Lưu hốt hoảng trốn về Kiền Nam, tự lập Kiền Nam vương.

Tháng ba, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, Vũ Lăng vương lâm trọng bệnh qua đời, tráng niên tảo thê (ý nói chết trẻ). Có vài người hoài nghi triều đình ám sát Vũ Lăng vương, Nghiêm Văn Thạc tướng quân dưới trướng Mộ Tuyết lãnh binh tạo phản, tháng tư, Nghiêm Văn Thạc xưng thành Tuyên vương.

Tin tức Nghiêm Văn Thạc tạo phản truyền đến, Lục Thanh Nhã hỏi Mộ Tuyết, “Chàng có hối hận không?”

Hắn ôm nàng, lắc đầu, “Không hối hận, ta là Mộ Dung Quyết của nàng, vĩnh viễn đều như vậy.”

Tháng tám, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, đại quân triều đình chia làm hai cánh quân bình loạn.

Yến Đình làm chủ soái, chiến thần tướng quân làm phó soái, đánh Kiền Nam vương.

Giám quốc công chúa làm chủ soái, Tề vương, Trịnh Phi làm phó soái, đánh Tuyên vương.

Tháng mười hai, Thừa Thiên năm thứ hai mươi, giám quốc công chúa đã bại Tuyên vương, Tề vương trọng thương không kịp chữa trị, tráng niên tảo thê. Giám quốc công chúa khoác đay để tang, tự mình hộ tống linh cửu quay về thành. Còn cho xây lăng tẩm trong hoàng lăng, Tề vương Tề Duệ là Vương gia khác họ duy nhất trong lịch sử được táng nhập hoàng lăng.

Tháng tư, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, giám quốc công chúa lần thứ hai xuất chinh, Tuyên vương mất hết năng lực chống trả, đánh một trận liền hàng. Giám quốc công chúa không còn khoan dung độ lượng như ngày xưa, Tuyên vương tru di cửu tộc, tướng lĩnh dưới trướng tru di tam tộc.

Tháng năm, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, Yến Đình quyết chiến Kiền Nam vương, chiến thần tướng quân vết thương cũ tái phát, chết ngay trong quân, năm ấy vừa tròn hai mươi một tuổi.

Tháng sáu, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, Yến Đình lần thứ hai quyết chiến Kiền Nam vương. Trong quân xuất hiện một tiểu tướng họ Mộ Dung, tên một chữ Quyết thi triển tài năng, bắt giữ mấy tướng quân địch, phá tan Kiền Nam thành, bức Kiền Nam vương uống rượu độc tự sát.

Tháng tám cùng năm, Yến Đình ca khúc khải hoàn hồi kinh. Phong ba trong trận loạn tứ vương được triệt để dẹp yên.

“Năm năm rồi, ta rốt cuộc cũng đã quay về.” Lục Thanh Nhã đứng trước cửa phủ tể tướng, cảm khái vô cùng.

“Đúng vậy, năm năm, chúng ta đã trở về.” Lục Định Viễn một thân áo giáo, đứng phía sau Lục Thanh Nhã, “Vị tướng quân nên được bá tính đứng hai bên đường hoan nghênh hẳn nên là muối, không phải ta.”

Lục Thanh Nhã đem ngân thương vắt ngang trước ngực, cười nói, “Hư danh phù phiếm này có nghĩa lý gì? Danh tiếng chiến thần tướng quân ta không nhất định phải lưu danh sử sách, lưu lại trong lòng mọi người là được rồi.”

“Trên đời này, có thể được mấy người như các người xem thường danh lợi? Ta bắt đầu hiểu được muối tại sao luôn chiến thắng, hẳn tại sao có thể làm bá chủ.”

“Huynh quá khen, người chân chính đáng được tôn kính, phải là Yến Đình tướng quân.” Yến Đình tướng quân, mới hoàn toàn xứng đáng là một danh tướng.

“Được rồi, vào đi.” Lục Định Viễn không nói thêm gì nữa.

“Được.”

Hai người một trước một sau bước vào cửa lớn Lục gia, đi thẳng vào phòng khách. Đi đến phòng khách, đã thấy Lục tể tướng cùng Lục phu nhân, Lục Phương Phỉ ngồi đợi đã lâu.

Lục Định Viễn cùng Thanh Nhã không hẹn mà cùng quỳ xuống, trăm miệng một lời, “Mặt tướng tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Lục Phương Phỉ đầu tiên ngăn người, sau đó nhanh chóng đỡ lấy cánh tay hai người, “Ca ca, muội muội, mau đứng lên.”

Bị Lục Phương Phỉ nâng dậy, hai người đem mục tiêu chuyển lên người phu phụ tể tướng, “Hài nhi bái kiến cha mẹ.”

“Đứng lên đứng lên.” Phu phụ tể tướng mỗi người đỡ một người.

“Không thể phụng dưỡng cha mẹ, là Định Viễn bất hiếu.” Lục Định Viễn đầu dán trên mặt đất.

Lục Tương vội vã nâng hấn dậy, “Định Viễn lần này là vì hoàng thượng bình loạn, là vinh quang cho Lục gia chúng ta.”

“Đúng vậy, ca ca công lao hân mã, quang diệu Lục gia.” Lục Phương Phỉ chủ động đỡ Lục Định Viễn ngồi xuống, “Ca ca, muội thay hoàng thượng cảm tạ huynh.”

“Định Viễn, khổ thân con rồi.” Lục phu nhân lau lau nước mắt, “Năm năm nay, ta lúc nào cũng lo lắng, sợ rằng không gặp được con nữa.”

“Định Viễn, đêm nay hoàng thượng bày đại yến trong cung thiết đãi công thần, con trước tiên đi chuẩn bị đi.”

“Thanh Nhã, đi thôi.”

Lục Thanh Nhã lắc đầu, cười, “Ca ca, huynh đi đi.”

“Kh...” Lục Thanh Nhã mới là công thần chân chính a.

Thanh Nhã vẫn như cũ mỉm cười, “Muội không còn là võ tướng nữa rồi.” Từ nay về sau đã không phải nữa.

Lục Tương ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn Thanh Nhã, giục, “Định Viễn, đi thôi.”

Lục Định Viễn bất đắc dĩ, một mình đi về phía hậu đường.

Lục Định Viễn đi xa, Lục Tương liếc mắt nhìn Thanh Nhã, “Thanh Nhã, con về là tốt rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Đúng vậy, ta và cha không trách con nữa, chỉ cần con về là tốt rồi.” Lục phu nhân lên lau nước mắt.

“Vâng.” Lục Thanh Nhã lên tiếng, cũng xoay người đi vào hậu đường.

Bước vào trong viện tử quen thuộc, nhìn kiến trúc cảnh vật xung quanh tất cả đều quen thuộc, Lục Thanh Nhã khóe môi vùng lên một nụ cười.

Nàng đã về, thực sự đã về.

“Muội muội, xin lỗi.” Âm thanh Lục Phương Phỉ từ phía sau vang lên.

“Sao lại phải xin lỗi?” Lục Thanh Nhã đưa lưng về phía nàng.

“Là tỷ tùy hứng, đoạt hoàng thượng.” Giọng nói Phương Phỉ có chút ghen ngào, “Tỷ hại muội năm năm không thể về nhà, xin lỗi.”

Nương giấu giùm nàng ư?

Lục Thanh Nhã lắc đầu, “Tỷ sai rồi, là muội ích kỷ, khiến tỷ phải xuất giá. Nếu như phải nói lời xin lỗi, hẳn nên là muội mới đúng.”

“Thanh Nhã, thật xin lỗi. Nếu như biết phải hại muội xa xứ năm năm, tỷ sẽ không đoạt của muội.” Lục Phương Phỉ nói xong đã “ô ô” khóc.

“Đừng khóc.” Lục Thanh Nhã quay đầu lại, đi tới ôm lấy nàng, “Phương Phỉ, đừng khóc. Đêm nay hoàng thượng thiết yến đãi công thần, tỷ phải tiếp khách, trở về đi. Ngày khác rảnh rồi, chúng ta lại nói chuyện.”

Lục Phương Phỉ đi xa, Lục Tương từ trong góc tối bước tới, “Thanh Nhã, năm nay qua con đã đi đâu? Ngân thương đang cảm là của con sao? “Muội đã không còn là võ tướng nữa”, rốt cuộc là có ý gì?”

Lục Tương xuất hiện, dọa nàng kêu lên một tiếng. Nhưng vấn đề tiếp theo, lại không khiến nàng hốt hoảng. Nàng quay đầu lại, cười, “Cha, có một số việc chỉ nên để ở trong lòng, không thể viết vào sử sách.”

Lục Tương là hạng thông minh, lập tức hiểu rõ ý nàng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, “Hoàng Phủ huynh, ta không thẹn với huynh rồi.” Lục gia bọn họ đã làm được rồi.

“Lục gia chúng ta, không thẹn với thiên hạ.” Thanh Nhã cười nhạt, chậm rãi đi vào khuê phòng.

Từ đây về sau, nàng sẽ không còn là võ tướng nữa.

Tháng chín, Yến Đình trao lại binh quyền, cáo lão hồi hương. Hoàng Phủ Tiệp tay nắm trọng binh, chính thức buông rèm chấp chính.

Tháng mười một, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, hoàng trưởng tử Hoàng Phủ Hạo được phong làm thái tử, khắp chốn vui mừng, Hoàng Phủ Tiệp phong thưởng chư tướng, còn dựng bia chếp sử về chiến thần tướng quân.

Tháng giêng, Thừa Thiên năm thứ hai mươi một, Hoàng Phủ Tiệp chiếu cáo thiên hạ: Đương kim hoàng hậu là Lục Phương Phỉ, trưởng nữ tể tướng, cũng là trưởng tỷ của Lục Thanh Nhã. Cùng tháng đó, Lục Thanh Nhã được phong làm quận chúa, gả cho Binh Bộ Thị Lang Mộ Dung Quyết.

Sử sách ghi chép: Chiến thần tướng quân Lộ Thanh, tức thứ nữ tể tướng Lục Thanh Nhã. Sau này lấy đại tướng quân, danh tướng Mộ Dung Quyết, chính là Vũ Lăng vương Mộ Tuyết. Chiến thần tướng quân cùng Vũ Lăng lúc trước đã từng có một đoạn ái tình sầu triền miên, vẫn là câu chuyện được hậu thế say sưa bàn tán.

Cửa châu quy về một mối, thiên hạ thống nhất. Mấy chục năm phân tranh, đã trở thành lịch sử.

Trong mấy chục năm phân tranh giành lấy thiên hạ, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Trong quyển do hậu nhân ghi chép, đều có tên Yến Đình, Lộ Thanh, Hoàng Phủ Tiệp và Mộ Dung Quyết. Về phần Trác Tĩnh Vân, Triển Thiệu Kỳ, Ân Nghệ, Lãnh Thanh Dương, Du Diễn Liệt, Hiên Viên Nhật Hi lại là những nhân vật danh chấn thiên hạ của trăm nghìn năm sau.

Mà trăm năm sau, trong tác phẩm, xưng Lộ thanh, tức Lục Thanh Nhã, Hoàng Phủ Tiệp, Lục Thanh Nhã được xếp vào đệ nhất, xưng là “Tuyệt đại song kiều”.

Mặt trời đã ngã về tây, biến chân trời thành một màu đỏ ửng.

Hoàng Phủ Tiệp một thân hoàng sắc triều phục, búi tóc vấn cao, trên búi tóc cắm trâm phượng hoàng mười hai nhánh bằng vàng. Ở giữa là phượng hoàng giương cánh, quý phái không sao tả xiết.

Làn váy thật dài lướt qua những bậc thang, nàng chậm rãi bước lên thành lầu.

Hoàng Phủ Tiệp phóng mắt nhìn đi nhìn lại, nhìn vạn lý non sông đang ở dưới chân mình, mỉm cười, “Ta đã hoàn thành đại nghiệp thiên thu thống trị, lưu danh sử sách. Tề Duệ, chàng thấy thế nào?” Nắng chiều màu sắc càng thêm xinh đẹp, hồng hồng đến giống như màu máu. Giang sơn, là dùng máu nhuộm thành.

“Giang sơn nhuộm máu.” Lục Thanh Nhã không biết từ đâu xuất hiện bên người nàng, nhìn về phương xa.

“Đúng vậy, giang sơn nhuộm máu.” Không biết đã chết biết bao nhiêu người, mới có được ngày thiên hạ thái bình của hôm nay.

Lục Thanh Nhã tay cầm ngân thương vắt ngang trước ngực, “Tỷ xem, ở trên đều là máu.”

Hoàng Phủ Tiệp cũng đem hồng anh thương phóng tới trước mắt nàng, “Đều là máu.”

Thanh Nhã cười cười, buông ngón tay ra, ngân thương lập tức rơi xuống sông Hộ Thành, “Muội đã không còn là chiến thần tướng quân nữa.”

“Nhưng ta vẫn còn là giám quốc công chúa.” Hoàng Phủ Tiệp đem hồng anh thương phóng ở đầu tường, siết chặt tay, “Vĩnh viễn đều là như vậy.”

Thanh Nhã lần thứ hai cười cười, xoay người đi xuống thành lầu.

Hoàng Phủ Tiệp hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu nhìn chân trời đỏ tươi, nhìn vạn lý giang sơn dưới chân. Tựa hồ thấy được cảnh máu chảy thành sông, thây chất thành đống.

Quả nhiên, giang sơn chính là dùng máu nhuộm thành.

Gió đêm thổi tới, hồng anh (tua đỏ trên cây thương) khẽ động, dần dần che khuất tầm mắt của nàng.

Nàng phảng phất, thấy được khuôn mặt tươi cười của Tề Duệ, thấy được những ngày hai người bên nhau ân ái.

Một nụ cười ôn nhu từ trong miệng lan ra, “Tề Duệ, chờ ta.”

Mặt Trời chậm rãi biến mất sau ngọn núi, Hoàng Phủ Tiệp vẫn đứng tại chỗ như trước, ngắm nhìn vạn lý non sông dưới chân mình.

Thừa Thiên năm thứ ba mươi chín, giám quốc công chúa buông rèm chấp chính mười tám năm lâm bệnh qua đời, mai táng trong đế lăng, lăng tẩm quy mô hơn bất cứ vị Thừa Thiên đế vương nào. Đế lăng của công chúa, chỉ có mỗi Hoàng Phủ Tiệp có được vinh quang này.

Ngàn năm sau, các nhà khảo cổ học khi mở ra lăng mộ của vị công chúa tài ba này, chỉ phát hiện trong đó có một bộ áo giáp, một kim thương. Mà trong mộ của Tề vương lại có hai cỗ thi thể. Các nhà khảo cổ học quan sát xung quanh, tìm được một quyển sách vàng, đề tên tác giả Lục Thanh Nhã, trong đó ghi chép giám quốc công chúa cùng Tề vương đã từng có một đoạn tình cảm động vô cùng trong thời loạn thế...

(TN: Chậc, Tề Duệ chết uống quá. Hoàng Phủ Tiệp cả đời anh minh, nữ trung hào kiệt, vậy mà đường tình duyên sao mà bất hạnh. Aiz...)

“Nhất dạ mê tình” được xem như ngoại truyện trong hệ liệt Cẩm. Ái

Cẩm.Ái hệ liệt thiên chi nhất, viết về muội muội của Thanh Nhã là Hạ Tử Lung sau khi xuyên qua, nhập vào nữ nhi của Thanh Nhã là Mộ Dung Tử Lung. Bối phận loạn vô cùng loạn (Chuyện về Mộ Dung Quyết và Lục Thanh Nhã sau khi kết hôn chờ viết, hoàn).

Cẩm.Ái hệ liệt thiên chi nhị viết về tiểu sư muội của Thanh Nhã Lăng Sương

Cẩm.Ái hệ liệt thiên chi tam, viết về sau khi Hoàng Phủ Thành chết, tam hoàng tử kế vị

Cẩm.Ái hệ liệt thiên chi tứ viết về nữ nhi của Thanh Nhã là Tử Ly cùng nhi tử của Tiệp nhi Hoàng Phủ Hạo, chuyện về giang sơn mỹ nhân, thỉnh mọi người đón theo dõi.

—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-da-me-tinh>